

Gerçek

Temmuz 2016 / Sayı: 81

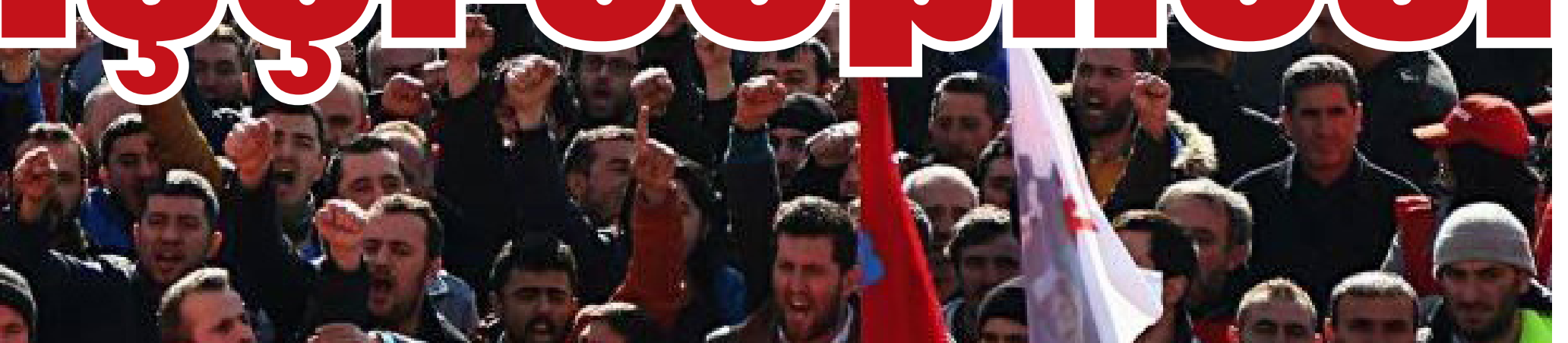
www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayınıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sermaye saldırısına, istibdad rejimine ve emperyalizme karşı işçi cephesi

Erdoğan ve AKP zayıflıyor, işçi sınıfının saflarını güçlendirmeliyiz

Erdoğan ve AKP iktidarı zayıflamaya devam ediyor. Kendilerini nasıl gösterirlerse gösterebilirler gerçek bu. Davutoğlu'nun tasfiyesi sonrası iç kanama durmuyor. İsrail ve Rusya ile "normalleşme" adına yapılanları diplomatik zaferler olarak görmek ise mümkün değil. Erdoğan ve AKP iktidarı, İsrail ile Mavi Marmara yüzünden, Rusya'yla ise SU-24'ün düşürülmesiyle başlayan bilek güreşinin her iki cephesinde de pes etmiş durumda. Rusya ile turizm ve ticarete eskiye dönüş sadece zarardan dönülmesi demek, İsrail ile ticareti Mavi Marmara bile durduramamıştı. Şimdi Erdoğan ve AKP, Siyonist korsanların Filistin'den çaldığı doğalgazdan pay alma peşinde. Ancak bu girişim dışarıda Erdoğan'ın "Reislik" iddiasını iyice trajikomik hâle getirirken, içeride de AKP'nin dayandığı İslamcı zemin giderek kayganlaşmakta.

Zayıflayan Erdoğan ve AKP iktidarı artık koltuk değneksiz yürüyemez hâlde. Dışarıda İsrail ve ABD'ye içeride ise eskiden "Ergekoncu" diye karşısına aldığı güçlere dayanmak zorunda. Bir çekilverseler tepetaklak devrilecekler. Erdoğan'ın yapabildiği tek şey "ben gidersem iç savaş çıkartırım" imaları içeren "Gezi Parkı'na Topçu Kışlası" türünden sayıklamalardan ibaret.

O yüzden **Erdoğan ve AKP iktidarının inşa ettiği istibdad rejimine bakıp "yandık, bittik, bunlar başımızdan gitmeyecek"** diye dövünmenin lüzumu yok. Ama Zarab davasıyla iktidarın yularını eline alan ABD'ye, özürle tazminatla iktidarı Suriye arenasında dize getiren Rusya'ya bel bağlamının da âlemi yok! Aman dikkat! ABD ve Avrupa emperyalizminin Türkiye'deki istibdadla, demokrasi ihlalleriyle, yolsuzluklarla zerre kadar ilgilendi-

ğini düşünen ya aptaldır ya da halkın bilincini bulandırmaya çalışan bir hain! Bu güçler kendi istediklerini yaptıkları sürece Erdoğan ve AKP iktidarını başta tutmakta hiçbir sakınca görmezler. Nitekim Zarab davası da Erdoğan ve AKP'yi cezalandırmanın değil, bunları hizaya getirmenin aracıdır ABD için... Bunu başından beri yazıyoruz, uyarıyoruz... Rusya'nın elindeki AKP ve DAİŞ ilişkisini ispatladığı iddia edilen belgelere de kimse bel bağlamasın. AKP ve DAİŞ ilişkisi tüm dünyanın malumu. Rusya, Türkiye'yi Suriye'de adım adım hizaya sokmuş durumda. Bu onlara yeter. Rusya, Türkiye'nin içişlerine karışabilecek güçte, emperyalist bir ülke değil. Zaten Suriye'de Erdoğan'ın içine sokulduğu hiza da Rusların tek başına çizdiği bir hiza değil. Türkiye, ABD ve Rusya'nın "Esadlı geçiş Esadsız çözüm" an-

laşmasına angaje ediliyor.

Olur ya! Erdoğan ve AKP iktidarı farklı yönelişler içine girip uluslararası alanda sıkıştığı yerden çıkmak için hamleler yapabilir ve yabancı güçlerle tekrar karşı karşıya gelebilir. Bu güçler iktidarın değişmesine destek verebilirler. Ama ABD ve Avrupa emperyalizminin başat rol oynadığı bir iktidar değişiminden de işçiye emekçiye hayır gelmez! Yeni kurulan düzen TÜSİAD'a göre kurulur. İstibdad rejimi de, Erdoğan'ın eski "Ergekoncu" hasımları yeni "yerli ve milli" dostlarına dayanarak farklı tarzda olsa da devam eder.

Zayıflayan iktidara yüklenmek, iktidarı ve ülkenin kaderini değiştirmek için alternatif bir güç mevcut: işçi sınıfı! Ama işçi sınıfı da ülkenin kaderini değiştirmeye soyunmadan önce kendi kaderini eline almak zorunda. Kiralık işçilik

yasasında iyi sınav verilmedi. Kıdem tazminatında durum değişmeli ve bu saldırıya geçit verilmemeli. **Son kale kıdem tazminatının savunulması için, bu asgari ama hayati nitelikteki amaç uğruna kuvvetli ve geniş bir işçi cephesi gerekli.** Bu cephe işçinin özgüvenini yükseltecektir. 2017'ye doğru ısınacağı belli olan sınıf mücadelesi arenasına işçiler çok daha kuvvetli girecektir. Sınıfın gücünü açığa çıkartabilirsek istibdad rejimini durdurmak zor olmaz. Kültürel kamplaşmanın yerine sınıfsal kutuplaşmayı hâkim kılmak suretiyle, emperyalist boyunduruktan kurtulmak üzere tüm ulusu ancak işçi sınıfı tekrar bütünleştirebilir. Halkların kardeşliğini de Brüksel'e ya da Washington'a değil İstanbul'dan Diyarbakır'a Bursa'dan Batman'a bu toprakların işçi ve emekçilerine dayanarak tesis edebiliriz.

Zonguldak'ta sınıf mücadelesi sertleşiyor

4

Nestle işçisi grev silahıyla kazandı

5

Hükümetten patronlara bayram müjdesi: Yeni ekonomi paketi

6

AKP ve Erdoğan, Filistin halkını sattı!

11

Brexit: Avrupa Birliği'nde sonun başlangıcı

15

Metal fabrikalarından haberler

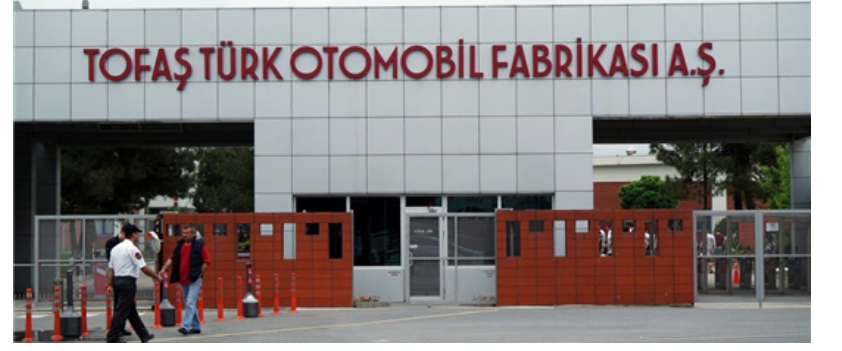
Bursa Tofaş'tan bir metal işçisi

Kapitalizmde ne din var ne insanlık ne de çalışanların değeri

Haziran ayı Tofaş için rekor ile geçti. 1400 araba üretildi, bu fabrika için bir rekor tabii. İşçiler için bir şey ifade etmiyor. Ramazan ayında bu kadar fazla çalıştırılması ayrı bir sorun ama sanırım hak ediyoruz, bayram lokumu dağıttık diye kendi ile övünen sendika ve bununla da yetinen işçiler olduk-

ça daha fazla rekorlar kırılır. Kâr rekorları ciro rekorları gibi övünür işveren ama çalıştırdığı işçiye zamma gelince kriz, ülke ekonomisi, Avrupa bilmem ne pazarı der ve işçi yine avucunu yalar. 2017'de patronun kendi evladı gibi savunduğu sendika gitmezse eğer, fazla bir şey değişmez.

Nestle ve birkaç fabrikada yapılan sözleşmelere bakınca demek ki birlik olup mücadele edince neler kazanabileceğimizi görüyoruz. Hak verilmez alınır, herkes bunu bir kez daha görmüş oldu. Tofaş ve Renault'da da maaşların bu kadar düşük olmasının bir tek sorumlusu Türk Metal'dir. Kendi

yandaşlarına ve grev zamanı arkadaşlarını satanlara güzel bir jest yaptı, ailelerini Didim'e tatile yolladı. Hak ettiler, eylemler zamanı yanımızda olup daha sonra birçok

kişi menfaat ve çıkarlar için bizleri sattılar. Yani sınıf bilinci olmayınca bu jestlerden tüm çalışanlar değil de yandaş ve dalkavuklar yararlandı.

Bursa Şahterm'den bir metal işçisi

Ramazan ayında bile zorla mesaiye kaldık

Fabrikamızda 2 vardiya olarak çalışıyoruz. Çalışma saati 8 saat olduğu hâlde, 12 veya 16 saat mesailere kalıyor, gece gündüz demeden çalışıyoruz. Ramazan da dinlemiyorlar. Rama-

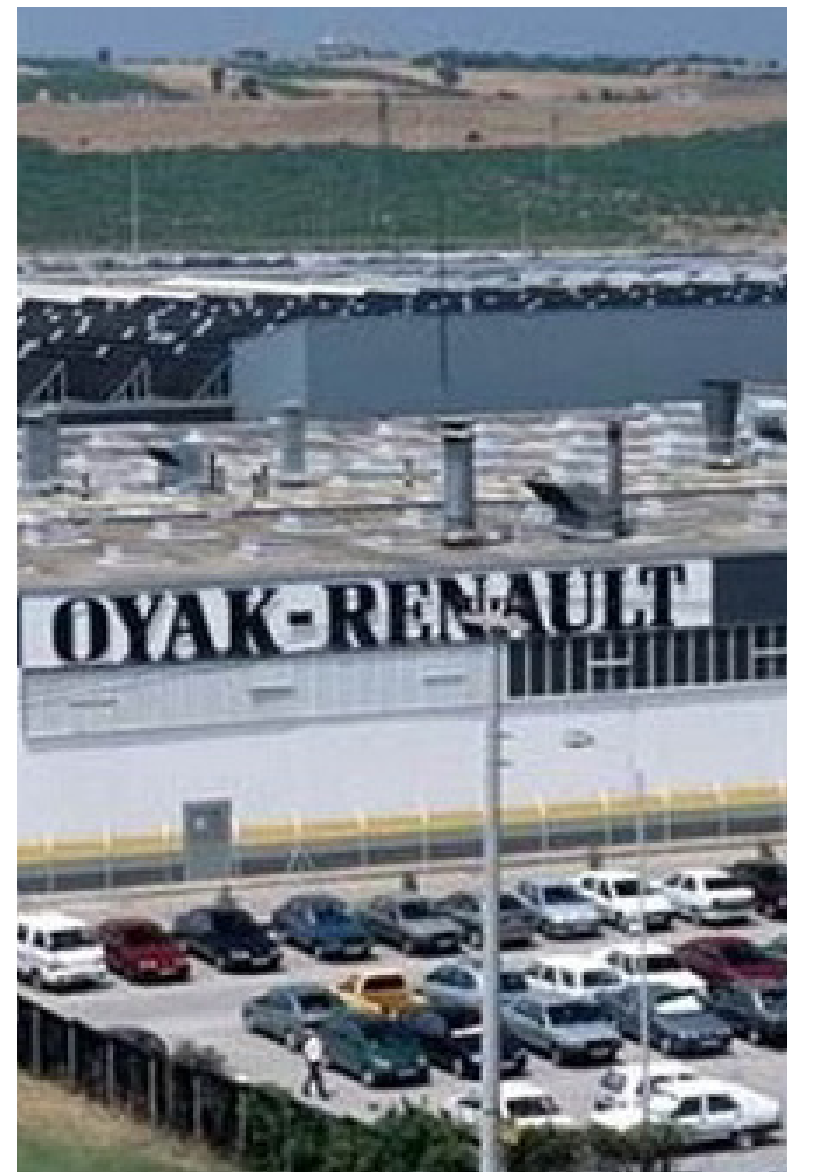
zan ayı boyunca zorla mesaiye bıraktılar. Hızlı tempoyla baskı altında çalışıyoruz. Bu çalışma koşullarına göre aldığımız maaş az olduğu için kimse çalışmak istemiyor, zam isteyince de ka-

pıyı gösteriyorlar. Birçoğumuzun kredi borçları olduğu için bu çalışma koşullarına boyun eğmek zorunda kalıyoruz. Birlik olup mücadele etmekten başka çaremiz yok.

Bursa Renault'dan bir metal işçisi

Emin adımlarla yürüyoruz

Ramazan ayında da ağır ve yoğun çalışma koşulları devam etti. Bayrama doğru maaşların yatmasını beklerken bayram sonrasına bıraktılar. Ramazan ayının birinci haftasından sonra erzak ve ayakkabı çeki, sabun, havlu ve çikolata dağıtıldı. Maaşların yatmasını beklerken bizi bunlarla geçiştirdiler. Aynı zamanda aylardır beklediğimiz banka promosyonları hâlâ yatmadı, yetkili sendika Türk Metal patronun karşısında ağızını bile açamıyor. Sözünün bile geçmediğini görüyoruz. Renault yönetimi karşısında sözü geçmeyen bir sendika, biz işçilerin hakkını nasıl arayabilir ki? Üyesi olduğumuz Birleşik Metal-İş sendikasının 26 Mayıs'ta düzenlediği iftar yemeğinde buluştuk. Oyak Renault işçileri olarak sendikamız Birleşik Metal'le birlikte yetkiye emin adımlarla yürüdüğümüzü, birlik ve beraberliğin tam olduğunu bir kez daha göstermiş olduk.

Manisa'dan bir metal işçisi

Birlikte olursak daha güçlü oluruz!

Çalıştığımız fabrikada işçiler arasında kısa bir süre önce küçük bir tartışma çıktı. İzmirli Manisalı diye oldukça basit bir nedenle birkaç arkadaşımız birbirine girdi. Ancak kavga büyümeden tatlıya bağlandı. Ancak patron bunu bir fırsat bildi ve kavgaya karışan karışmayan dört arkadaşımızı işten attı. Hiçbirimiz böyle bir şey beklemiyorduk. Zira fabrikalarda bu tarz kavgalar her zaman olur. Ancak bir süredir işçiler birlikte hareket edip hakları için ses çıkartmaya başladıkları için patron bunu fırsata çevir-

mek istedi. Birkaç işçiyi işten atıp geridekilere bir korku salmak istedi. Ancak umduğunu bulamadı. Zira arkadaşlarımızın işten atıldığını öğrendiğimiz an bizler de işi durdurduk ve arkadaşlarımız bu şekilde atılırsa bizlerin de işi bırakacağını söyledik. Patron hiç böyle bir tepki beklemiyordu. Sonuçta birçok arkadaşımızla işten ayrıldık. Ancak patron amacına ulaşamadı. İşleri aksadı ve içeride çalışan işçilere önceye nazaran daha iyi davranmaya başladılar. Zira buna benzer bir tepkiye bir daha karşı ko-

mayacağımızı biliyor.

Memleketçilik, mezhepçilik, milliyetçilik işçiyi bölen hastalıklardır. Böylesi bir nedenle işten atılmak doğru değil biliyoruz. Ancak bu kötü duruma rağmen işçilerin birlikte hareket etmesi patronların planlarını alt üst edebiliyor. Tüm bu hastalıklara karşı daha fazla birlik gerek. Ayrıca birlik içinde patrona karşı bu tarz tepkisel hareketler işçilerin birbirlerine olan güvenini artıracaktır. Biz bugün yenilmedik, daha güçlü mücadelemize devam ediyoruz.

Fabrikalardan haberler

Tuzla Selah Tersanesi'nden işçiler

Bitmemiş gemiyi denize indirecekler

Merhaba, bizler Tuzla'da bulunan Selah Tersanesi'nde çalışan devrimci işçileriz. Şu anda iki tane askeri gemi inşasında çalışmaktayız. Bunlardan bir tanesinin denize inişi 12 Ağustos'ta gerçekleşecek. Bu inişe cumhurbaşkanı, başbakan ve generallerin de bulunduğu devlet bürokratları gelecek. Ancak çeşitli plansızlıklar sebebiyle söz konusu bu geminin bazı yerlerinin o tarihe kadar bitirilmesi mümkün değil. Ve bu duruma önlem olarak da tersane yönetimi, 12 Ağustos günü geminin tamamlanmamış yerlerini Türk bayraklarıyla kapatıp, gemi sanki bitmiş gibi denize indirme

kararı verdi. Yani bu, "bürokratların dünyaya meydan okuyan çeşitli konuşmaları(!)" bitip gittikleri zaman gemi tekrar kızaklara alınarak geminin inşasına devam edileceği anlamına geliyor.

Siz bürokratlar, kendi iktidar hırslarınız uğruna, çocuklarımızla birlikte ölüme yollandığımız yetmiyormuş gibi üstüne bir de cenazelerimizde "aynı bayraklarla" çeşitli şovlar yapıyorsunuz. Bu çerçevede biz işçiler askeri bir geminin açılışında tamamlanmamış yerlerin bayraklar ile kapatılması durumunu bugün devletin her yerde yaptığı gibi tüm ayıplarını bayrak ile örtme-

sine benzetiyoruz. Biz işçiler bu bayrakların aynı zamanda, siz bürokratların izniyle, patronların tersaneleri taşeron cenneti hâline getirmesine, kuralsız çalışmanın yaygınlaşmasına, iş cinayetleri ve iş kazalarının önüne geçilmemesine ve hatta kıdem tazminatlarının alınmamasına dahi göz yumacak kadar ileri giden durumları da kapattığını düşünmekteyiz.

Ve bizler gayet iyi biliyoruz ki işçi sınıfının vatani yoktur! Ve kurtuluşumuz sınıfsız, sınırsız bir dünya ile mümkün olacaktır! İşte tam da bu yüzden tersanelerde örgütlenmeye devam ediyoruz!

Bursa Borusan Lojistik'ten bir işçi

İşçi arasında ayrımcılık olmamalı

Borusan fabrikası Bursa'da ücretlerin iyi olduğu bir fabrika olarak biliniyor. Ama Borusan Lojistik'te taşeron işçilik var ve durumlar çok farklı. Kadrolu ile taşerona görünürde aynı muamele yapıyorlar. Ama arka planda ücret farkı olduğu gibi mesaiyi eksik yatırdıkları için huzursuzluk var. Taşeronun olduğu yerde en kötüsünden olsa bile sendika yok. Sonuçta lojistik de aynı işin bir parçası. Kârlar patronun cebine giderken ayırım yok ama işçiye ücret verirken ayırım var. Taşeron sistemi tümünden kalkmalı.

Manisa'dan bir mobilya işçisi

Kaçsanız da peşinizdeyiz!

Manisa'da çalışan mobilya işçileri olarak bizler uzun süredir içinde bulunduğumuz kötü çalışma koşullarını düzeltmek ve yaşadığımız hak gasplarını gidermek için mücadele veriyoruz. Mobilya patronları artık eskisi kadar üstümüze gelemiyor, biz mücadele ettikçe haklarımızı kazanıyoruz. Ancak geçtiğimiz günlerde Niobe fabrikasının patronu fabrikayı kapatarak ABC mobilyaya fabrikasını taşıdı. Bayram öncesinde 100'den fazla işçinin işine son verdi. Aynı şekilde birleşme neticesinde büyük ihtimal ABC fabrikasında da birçok işçinin işine son verilecek. Patronlar zannediyor ki kaçınca işçileri korkutacaklar, işçilerin hak talep etmesinin önüne geçecekler. İşsizlikle insanları korkutmak istiyorlar. Ancak kesinlikle bu oyun tutmayacak. Patronlar kaçsalar da peşlerinde olacağız.

Tuzla Deri'den bir işçi

TİS sürecinde eylemler yaptık, geçmişe göre çok daha iyi bir sözleşme imzaladık

Tuzla Deri Sanayi'de çalışan bir işçiyim. Sektör uzun zamandır siparişlerin olmaması nedeniyle durgundu. Rusya'yla yaşanan kriz anlaşılana bizi de vurdu. Şimdi sipariş geldikçe sektör açıldı. Deriteks Haziran başında 17 işletmeyi ilgilendiren toplu sözleşmeyi imzaladı. Açıkçası, patronların toplu sözleşme başlangıcında her toplu sözleşmede bulunan aile yardımını kesmek istemesi toplu sözleşmenin iyi geçmeyeceğini düşündürdü bize. Ama sendika işçi, işçi sendikaysa ne olursa olsun birlikte her yerde birlikte mücadele etmek gerekiyor. Toplu sözleşme başında uyarıcı eylemler yaptık. Beklentinin tersine, geçen senelerle karşılaştığımızda daha iyi toplu sözleşme imzalandı. Günlük en az 10 lira zam alındı mesela. Ancak tüm bunlara rağmen deri işçileri haklarının karşılığını alamıyor. Ücretler düşük. Sorunları çözmek için sendikayı daha da büyütmek gerekiyor.

Emekçinin Sözü

İşçiler örgütlüyse güçlüdür!

AKP geçtiğimiz yıl yollarını ayırdığı "paralel devlet"le savaşına eğitim alanını da eklemek için dersaneleri kapatma kararı almıştı. Dershanelerin kapanmasıyla birlikte eğitim daha da özelleşti. Dershaneler özel okul oldu ya da etüt merkezi. Fırsattan istifade AKP de kendi belediyelerinde ücretsiz dershane hizmetini yaygınlaştırdı. Emekçi çocukları daha da artan eğitim ücretleri yüzünden belediyenin bu ücretsiz kurslarına katılmak zorunda kaldılar.

Diğer tarafta da eğitimcilerin durumu var. Yeni mezun, ataması yapılmayan ya da kapanan dersanelerle işsiz kalmış bir yığın öğretmen belediyeler için tam istenen adaylar. Türlü oyunlarla, torpillerin istendiği (mümkünse teşkilattan) işe alımlarda, öğretmenler belediye tarafından değil anlaşmalı özel bir dershane adına taşeron şirketçe işe alındılar. Ben de bu öğretmenlerden biriyim. Şirkete resmi işlemler için gittiğimde giriş-çıkış tarihi ve maaşın yazılı olmadığı bir sözleşmeye imza attım. Sözleşme maddelerinde mesai saatleri süresince uygun görülen işlerde çalışabileceğimiz hatta belediyenin yaptığı her türlü etkinliğe katılmak zorunda olduğumuz yazılıydı. Belediye çalışma süresi boyunca bu maddenin hakkını verdi. Belediyenin düzenlediği programlar, kutlamalar, karşılamalarda alan ya da salon dolsun talimatı alan müdürler, öğrencilere ve öğretmenlere katılım için baskı yapıyorlar hatta dersleri iptal edip öğrenci ve öğretmenleri ücretsiz kaldırılan otobüslerle götürüyorlardı. Neredeyse haftada iki üç defa eğitim böyle kesiliyordu. Akşamında ise internette kurulan gruplarda belediyenin paylaşımlarını beğenme talimatı

veriliyor ve neredeyse yazılacak cümle tarifi verilerek üstüne yorum yapılması isteniyordu. Bir de bu emirleri yerine getirenlerin yorum fotoğrafı grupta paylaşılıyordu. Ardından hocaların adları sayılıp diğerleri nerde sorusu geliyordu!

AKP zihniyetinin dert edindiği toplumun ahlaki sorunu için de belediye canla başla çalışıyordu. Öğretmenlerin bir kısmı gönüllü bir kısmı seneye işi garantileme kaygısı ile dini ve ahlaki eğitim için öğrencilerle sohbet grupları kurdular. Sohbetin metinleri İlçe Kültür Müdürlüğü'nce hazırlanıp dağıtılıyor. Öğretmenlerden sohbet sonrası rapor isteniyor. Sohbet yapan öğretmenlere ayrı toplantılar yapılıyor, ek baskı uygulanıyor. Teşvik için de haftasonu dersler yine iptal edilip bu hocalar iki günlük ücretsiz tatile götürüldüler.

Seçim sonrası verdiği vaatten geri dönemeyen hükümet asgari ücrete zam yapınca öğretmenler odasına taşeron şirketten görevli geldi. Belediyenin asgari ücretteki artış oranında zammı verecek bütçesinin olmadığından dolayı bizden bu zammı istemediğimizde dair imza alındı. Hiçbir iş güvenliği olmayan ve bir kısmı tam itaat ettiği için yıllardır çalıştırılan, çoğu her yıl yenilenen öğretmenler, işsiz kalma korkusuyla bu belgeyi eksiksiz imzaladık. Bundan önce de yılsonunda çıktı yapıp, yeni yıla aynı sözleşmeyle giriş yapıldı. Bu süreçte de alelacele düzenlenen toplantıda söz verildiği hâlde maaşlara zam olmayacağı, yol parası olarak 200 lira gibi bir artışın sayın müdürün ısrarıyla kabul edildiği açıklandı. Yine kimse karşı koymadı. Ama sonra herkes maaş zammı pazarlığına

girdi. Evraklar için taşeron şirkete gidildiğinde patron her öğretmenle yalnız görüşüyor ve yapılan bu pazarlıkta kişiye göre zam yapılıyordu. Ve hocadan maaş tutarını paylaşmaması isteniyordu. Yeni yıla birçok örgütsüz emekçi gibi haklarımız çok daha gasp edilerek girdik. Ardından asgari ücrete zammı istemediğimizi(!) gösteren belgeye imza attık. Biz sessiz kaldık onlar daha fazla baskı yapma hakkı gördüler kendilerinde.

Erdoğan'ın büyük bütçelerle hazırladığı Fetih Programı isimli miting günü geldi. Bir gün önceden sohbet yapan öğretmenlere, grubundakilerle katılması mesajı geldi. Miting günü sabahı herkese çağrı mesajı gönderildi. Gelemeyecek olan öğretmenlerin sebeplerini müdür beye yazarak izin alması gerekiyordu. Yani aslında zorunluymuş gitmek. Öğrenci ve öğretmen kitlesi ücretsiz kalkan araçlarla miting alanına taşındılar. Gidenlerden resim çekip paylaşması, beğenilerde bulunması, ne kadar gururlu olduğuna dair yorumlar yapması istendi ve yapıldı. Ertesi gün tüm öğretmenlere gelip gelmediği sorularak listeler tutuldu. Müdür bey de ardından herkese tek tek neden gelmediğini sordu yine kalabalık içinde.

Ve Haziran ayında bir gün müdür beni odasına çağırdı. Girdiğimde ilk cümlesi; "1 Mayıs günü neredeydin?" oldu. Bu sebeple ben işten çıkarıldım; çünkü ne yazık ki o gün işe gitmeyen bir tek bendim.

Bu yüzden tek başına sadece haklı olmak yetmiyor. Haklıyız evet ama sadece birlikte ve örgütlüysek güçlüyüz, yenilmeziz.

İstanbul Sarıgazi'den bir öğretmen

Mustafa Kemal Coşkun

Bir kez daha maden işçisi

Özelleştirme planının Zonguldak maden işçisinin önüne gelmesi yeni değil. Başlangıçta kaçak işletmelerle yasal bir yapı kazandırmak için 1988 yılında rödövan uygulaması başlatılmış, bu da ilk özel işletmelerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Rödövan, asıl olarak kamu madencilik kuruluşlarının özel firmalara devredilmesi demek. Uzun zamandır kullanılan ikinci bir özelleştirme yolu ise, kamu madenlerinde yapılacak herhangi bir işin özel şirketlere gördürülmesi, yani taşeronluk. Madenlerin özelleştirilmesi, belki bir kısmının kapanması yeniden gündeme gelecek gibi görünüyor. Zaten 1980'li yılların sonlarından itibaren uygulanan hükümet politikalarıyla 50 bin olan maden işçisi sayısı son 30 yılda 10 bine kadar düşmüş durumda.

Ancak maden işçisi, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, işçi sınıfının en direngen kesimini oluşturur. Bunun Zonguldak'ta epey örneği vardır.

Bunlardan biri de Kozlu direnişidir. 10 Mart 1965 Çarşamba günü, Zonguldak'ın Gelik Beldesi'nde çalışan maden işçileri, kıdem, ehliyet ve liyakat zammının uygun olarak verilmemesi, ayrıca işçilere uygulanan dayak, küfür, baskı üzerine bir direniş başlatırlar. Direniş kısa sürede Karadon, Kilimli, Kozlu ve Asma bölgelerine yayılır. İşçiler iş bırakır ve ocağa girmeyi reddederler. Ancak işçilerin kent merkezine yürüme isteği engellenir. Bu kez Çaydamar işçileri harekete geçer ve yöneticiler işçilerin arasına girerek onları yatıştırır.

Ancak ertesi gün, 11 Mart günü Kozlu'da başlayan direniş tüm bölgeye yayılır. İşçileri yatıştırma girişimleri sonuç vermez. O sırada vali ve bir askeri birlik ocağa gelir. Vali, 'devletin temsilcisi olarak' geldiğini belirterek işçilerin kurduğu barikatı yarmak ister. İşçiler buna izin vermez ve itiş kakış sırasında vali birkaç darbe alır ve ön taraftaki işçilerden biri inzibatlarca arabaya bindirilerek kaçırılır. İşçiler arkadaşlarını almak için harekete geçerler. Vali, askerlere havaya ateş açılması emrini verir. Askerin ateş açması üzerine işçiler de ellerine geçirdikleri taş ve sopaları fırlatmaya başlar. Ortalık karışır, asker geri çekilirken de ateş devam eder. İki jandarma kurşunu, bir işçinin olay yerinde, diğerinin kaldırıldığı hastanede ölümüne neden olur. Ölenlerden biri *Satılmış Tepe*, diğeri *Mehmet Çavdar* isimli iki maden işçisidir. Bunun üzerine jandarma ve polis olay yerinden tamamen çekilir. Olaylar sırasında 10 işçi mermiyle, 12 asker de taş ve sopalarla yaralanmıştır. Üzüntü ve acı içindeki işçiler cenazelerini vermezler. Hükümet Kozlu olaylarının radyodan verilmesini yasaklar (1991 grevinde de aynı yöntem uygulanacaktır). Aynı gün birkaç bakan ve milletvekili Kozlu'ya gelir. İşçilere haklarında hiçbir soruşturma yapılmayacağı güvencesini vererek direnişin sona ermesini sağlarlar.

Maden işçileri şimdi tekrar özelleştirme saldırısı altında. Buna karşı önemli bir direniş vermeye hazırlanıyorlar ve yukarıda örneği görüldüğü gibi bu tür direnişlere hiç de yabancı değildirlar. Belli ki özelleştirme politikasının geriletilmesi açısından çok önemli bir mücadele olacak şimdiki de. Ancak bir noktaya dikkat etmekte fayda var. 1984-85 yıllarında İngiliz maden işçileri tam bir yıl sürecek grev dalgasının ve mücadelenin başlatıcısı olmuşlardı. Direnişin kırılmasının ve yenilginin belki birçok nedeni vardı, ama en önemlisi, maden sektörü dışında başka hiçbir sektörde bir hareketlilik, bir mücadele olmaması, diğer sektörlerden neredeyse hiç destek gelmemesiydi. Şimdi Zonguldak işçileri mücadeleye hazırlanırken özelleştirme tehdidi altındaki diğer sektörler ve bu sektörlerdeki sendikalar da harekete geçmezse bu mücadelenin kazanılması zorlaşabilir. Bunu Tekel işçilerinin mücadelesi sırasında da deneyimledik maalesef. Bu nedenle diğer sektörlerin ve sendikaların da özelleştirmeye karşı harekete geçmesi zorunludur. Aksi takdirde maden ocakları özelleştirilip sıra kendilerine geldiğinde arkalarında duracak kimseyi bulamayacaklardır.

Zonguldak'ta sınıf mücadelesi sertleşiyor

İki sene içinde başta Zonguldak olmak üzere, Türkiye'nin kömür havzalarındaki kıpırdanmayı tespit etmek mümkün. Soma katliamıyla kamuoyunun merkezine oturan maden işçileri, ölmeden gündem olmak, sorunlarına çözüm bulmak istiyorlar. Maden işçilerinin işgal dâhil fiili mücadele yöntemlerini sıkça kullanması, madencilik sektöründeki mücadelenin sertliğini gözler önüne seriyor.

Zonguldak'ta maden işçileri sermaye sınıfının saldırılarına, işten atmalara, hak ve ücret gasplarına karşı mücadele veriyorlar. Son iki senedir, yerel sınırları aşamayan direnişler, maden işçisinin sınıflar mücadelesinde tekrardan yer aldığının göstergesi oldu.

İki sene içinde başta Zonguldak olmak üzere, Türkiye'nin kömür havzalarındaki kıpırdanmayı tespit etmek mümkün. Soma katliamıyla kamuoyunun merkezine oturan maden işçileri, ölmeden gündem olmak, sorunlarına çözüm bulmak istiyorlar. Maden işçilerinin işgal dâhil fiili mücadele yöntemlerini sıkça kullanması, madencilik sektöründeki mücadelenin sertliğini gözler önüne seriyor. İşte Yeni Çeltik direnişi. Açlık greviyle gündeme oturan De-Ka Madencilik işçileri, ücret gaspına karşı üretim durduran Söke'den Elit, Karaman'dan Cenne Maden işçileri... Hepsi maden işçilerinin öncü bölükleri olarak mücadele sahnesinde yer aldılar. Özel işletmelerde başlayan kıpırdanmaya şimdi de kamu eliyle işletilen ocaklar başka bir gündemle dâhil oluyor.

Özelleştirmelere karşı mücadele bayrağı yeniden madencilerin elinde!

1990-91 yıllarında özelleştirmelere karşı Zonguldak işçilerinin yürüyüşü, Türkiye işçi sınıfı mücadelesi tarihine altın harflerle yazılmıştı. Eylem dalgası sendika bürokrasisi marifetiyle son bulmuştu. Şimdi Zonguldaklı madenciler, o döneme benzeyen bir sermaye saldırısının hedefindeler. Özelleştirme saldırısı, bizzat Erdoğan'ın torpilli bakanı, damadı Berat Albayrak tarafından yürütülüyor.

Zonguldak bölgesinde örgütlü

olan Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) özelleştirmelere karşı bir eylem programı yayınladı. Eylemlerin 30 Haziran'da madenci anıtında kitlesel bir basın açıklamasıyla başlaması planlanmıştır ancak İstanbul Atatürk Havalimanı'nda gerçekleşen DAİŞ saldırısı nedeniyle iptal edildi.

Özel-kamu ayrımı yapmadan mücadeleye!

Şimdi, özelleştirilecek olan kamudaki maden işçileriyle özel ocaklarda yıllardan beri kangren hâline gelmiş sorunları militan mücadele yöntemleriyle çözmeye girişmiş işçi bölüklerinin birleşme zamanıdır. Zonguldak işçisi mücadeleye de yürümeye de alışkındır. Birleştiğinde neler olduğunu dostu düşmana ispatlamıştır.

Özel-kamu ayrımı yapmadan Zonguldak işçisi taban inisiyatiflerini kurmalıdır. GMİS Başkanlar Kurulu'nda alınan kararların içinde "İşyerlerimizde üretimden gelen gücümüz kullanılacak" kararı da yer almaktadır. Zon-

guldak işçisi, bu karara sahip çıkmalı sulandırılmasına izin vermemeli, özel-kamu ayrımı yapmadan tüm ocaklara yaymalıdır.

2017'ye giderken Türkiye emekçilerinin kalbi: Bursa-Zonguldak hattı

2015 yılında büyük deneyimler kazanan metal işçileri 2017'ye hazırlanıyor. Hükümet maden işçilerine dayatılan özelleştirme planını uygulamaya yeni başladı. Sürecin 2016'nın sonuna sarkması bekleniyor. GMİS'in imzaladığı toplu sözleşme 2017'de son buluyor. O hâlde 2017, sadece metal işçileri için değil, maden işçileri için de önemli bir dönem olacak. Türkiye emekçilerinin kalbi Bursa-Zonguldak hattında atacak. Türkiye işçi sınıfının militan ve mücadeleci unsurlarının birliği sağlarsa sadece özelleştirme ve toplu sözleşme süreçlerine değil, Türkiye'nin en temel sorunlarına çözüm bulacak güce sahip bir dinamik ortaya çıkacaktır.

Nestle işçisi grev silahıyla kazandı

Öz Gıda-İş sendikasıyla birlikte yaptıkları toplu sözleşme isteklerini karşılamadığı için Nestle işçileri bu sendikadan istifa edip, sonrasında Tekgıda-İş sendikasında örgütlendi. Tekgıda-İş sendikası aracılığıyla yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde Nestle işvereni şartları kabul etmeyince 900 işçinin katılımıyla 21 Haziran'da greve gidildi.

Erikli Su'yu da bünyesinde barındıran Nestle işvereni, greve katılım ve işçilerin örgütlülüğü karşısında sadece 11 gün dayanabildi. 11 günün sonunda sağlanan anlaşma işçilerin taleplerinin büyük çoğunluğunu kapsıyor.

Kabul edilen anlaşma gereği Nestle fabrikasında çağrı usulü çalışmak (geçici çalışma) kademeli olarak bitiriliyor. İlk aşamada 2017 itibarıyla çağrı

usulü çalışanlar, mevsimlik işçi olarak senede en az 6 ay çalıştırılmak zorunda olacaklar. Ayrıca toplu iş sözleşmesinin tüm

hükümlerinden çalıştığı zamanla orantılı olarak yararlanabilecekler. İkinci aşamada bu işçilerin tamamına yakını kadroya alınıp,

fabrikada çağrı usulü çalışma bitirilecek.

2 yıllık imzalanan sözleşmeyle işçiler aylık ücretlerine

475 lira zam aldılar. Bunun yanında her kıdem yılı için 20 lira kıdem zammı, 4 tam maaş ikramiye, 1.300 lira yakacak yardımı alacaklar. Kurban Bayramı'nda ilk yıl 900 lira, ikinci yıl 1.100 lira, Ramazan Bayramları'nda da 500 lira alacaklar.

Ayrıca Nestle CPT'de (kahvaltılık gevrek bölümü) çalışan işçiler ek %7 iyileştirme zammı alacak ve böylece ücretleri diğer işçilerle aynı seviyeye çıkacak.

Nestle işçileri, mücadelelerinin başta Bursa olmak üzere tüm işçi sınıfı için iyi bir örnek olacağı ve işçileri cesaretlendireceği konusunda hemfikir. Mücadelelerini sadece kendileri için değil, işçi sınıfı mücadelesi için de önemli bir adım olarak görüyorlar ve "her ne sektörden olursa olsun emek mücadelesi için direnen bütün kardeşlerimizin yanındayız" diyorlar.

Nestle mücadelesinden/grevinden tüm işçilere dersler

Nestle işçisi 11 gün süren grevi zafere taşıdı. Sadece Bursa ölçeğinde değil Türkiye ölçeğinde işçilerin gıpta ile bakacakları zam oranları ve sosyal kazanımlarla toplu sözleşme imzaladı. Şimdi bu olumlu örnekten ders çıkarma zamanıdır.

Nestle işçileri başka yerden gelmedi, hepsi bu ülkenin insanları, onlar da olaylara diğer işçilerle benzer tepkiler veriyorlar, korkuları, endişeleri başka işçilerden farklı değil, cesaretleri de insanüstü özelliklerinden değil mücadele içinde elde ettikleri bilinçten kaynaklanıyor. Onlar, işçi sınıfı mücadelesinin doğrularını yaparak bugüne geldiler.

Sabır

Nestle fabrikasındaki süreci bilenler başarının 11 günde gelmediğini, 2 yıllık zorlu bir mücadelenin sonucu olduğunu bilirler. Yani ilk ders sabır! Sermayenin sömürü düzeninde gedikler açmak; para ve devlet gücünü elinde bulunduran, yanına sarı sendikaları da alan sermayeye diz çöktürmek hemen olacak iş değil!

Sebat

Birçok fabrikada mücadeleye atılan öncü işçiler, ilk etapta çoğunluktan destek bulamayınca, korkularına ve endişelerine teslim olup, mücadeleye köstek olan işçileri görünce yılmazlığa ve umutsuzluğa kapılıyorlar. Zannediyor musunuz ki Nestle'de ilk günden itibaren tam bir birlik vardı. Sarı sendika Öz Gıda-İş'ten kurtulmak büyük çoğunluğun arzusuydu ama bunun için harekete geçen, elini taşın altına koyanların sayısı sınırlıydı. Nitekim bu işçilerden 28'i sarı sendika-patron işbirliği ile işten atıldı. Kalanların gözünü korkutmak için yapıldı bu. Gözü korkanlar olmadı mı? Tabii ki oldu. 28 işçiye sahip çıkmak kolay değildi. Fabrikanın önünde çadır kuran, hakkını arayan işçiler zaman zaman yalnız bırakıldıklarını hissettiler, ama sebat ettiler ve kararlılıklarını yitirmediler. Yani ikinci ders sebat!

Örgütlülük ve sınıf dayanışması

Dışarıda direnişe geçen işçilerin mücadelesi hiç de kolay geçmedi. Yeri geldi fabrika servislerinin önüne yattılar, yeri geldi gözaltına alındılar. Çıktılar direnişe devam ettiler, yine gözaltına alındılar. Mevsimine göre sıcakla ya da soğukla boğuştu. Haklı davalarını sağır kulaklara duyurmak, kör gözlelere göstermek için açlık grevine gittiler. Zorluklar bunlarla da sınırlı değildi. Pek çoğu maddi sıkıntılarla, direnişin zorlukları içinde alevlenen ailevi sorunlarla baş etmek zorunda kaldı. Gerçek şu ki sınıf dayanışması ve örgütlülük olmasaydı, bireysel olarak bu zorlukların üstesinden gelmek mümkün olmazdı. Demek ki üçüncü ders örgütlülük ve dayanışma!

İşçi denetimi

Direniş ve grev boyunca Nestle'yi ziyaret edenler kimin

sendika uzmanı ya da yöneticisi, kimin direnişçi işçi olduğunu ilk fırsatta anlayamazdı. Sendikacıları işçi gibi direnirken, en önde servisin önüne yatarken görebilirdiniz. Ayrıca her bir işçi de en az sendikacılar kadar sürece hâkimdi, size mücadelenin geçtiği aşamaları, sorunları, çözüm yöntemlerini aktarabilecek durumdaydı. Birçoğu direniş sürecinden birer öncü işçi ve sınıf mücadelecisi sendikacı olarak çıktı. Sendikanın hataları olmamış mıdır? Elbette ki olmuştur. Sıkıntılar, tartışmalar çıkmamış mıdır? Elbette ki çıkmıştır. Ama kararların uygulayıcısı olmaktan ziyade kararların alınmasında inisiyatif gösteren işçiler, etkin bir işçi denetimi deneyimi de ortaya koymuştur. Dördüncü ders işçi denetimidir!

Sınıf bilinci

Mücadelenin başından sonuna ulusal ve uluslararası arenada hu-

gibi sözleşmeli işçilerin talepleri de masaya kondu ve kararlılıkla arkasında duruldu. Nestle işçisi ya hep beraber ya hiçbirimiz dedi. Yoksa 900 işçinin tam katılımı greve çıkması nasıl mümkün olurdu? İşte, şahsi çıkarını değil sınıfın çıkarını öne koyan bu tavrın adı sınıf bilincidir. Beşinci ders sınıf bilincidir!

Nestle işçisinin zaferini 2017'ye taşıyalım

Bunlar sınıf mücadelesinin doğruları ve gereklileridir. Bunları bir araya getirdiğinizde, en ufak zorlukta kitlenin geri unsurlarına bakıp mücadeleden vazgeçmediğinizde, sendikanıza sahip çıkıp denetlediğinizde ve birey olarak değil de örgütlü ve sınıf bilinciyle hareket ettiğinizde kazanmak mümkün. Elbette ki tüm bu doğruları yapmak kadar önemli. Nestle işçileri de bunun bilincinde ve geçmişte bağtılan çok iyi sözleşmelerin ve kazanımların nasıl rehabet yüzünden zaman içinde yok olabildiğini kendileri anlatıyorlar. Nestle işçisi sadece iyi bir sözleşme imzaladı ve sömürünün daha az olduğu koşullarda çalışma olanağına kavuştu. Ama sömürü düzeni devam ediyor. Bu nedenle mücadelenin tüm sınıfa yayılması ve nihayetinde mutlaka siyasallaşması gerekiyor. 2017 yılı yaklaşıyor ve başta metal grup sözleşmeleri olmak üzere çetin mücadeleler bizi bekliyor. Nestle işçisi yaptıysa dev otomotiv ve metal sanayi fabrikalarının işçileri haydi haydi yapabilir. Bu mücadeleler işçi sınıfını ülkenin kaderini değiştirecek bir sosyal ve siyasal güç olarak sahneye çıkartabilir. Tabii ki sınıf mücadelesinin doğrularını yapmak kaydıyla...

Armağan Tulun

Hurşit Kültür nerede?

Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Şırnak İl Yöneticisi Hurşit Kültür'den 27 Mayıs'tan beri haber alınmıyor. Şırnak'ın merkezinde sokağa çıkma yasağının ilan edilmesinin ardından binlerce insanın evlerini terk etmek zorunda kaldığı günlerde Hurşit Kültür, evinden ayrılmayı reddetmiş. En son 27 Mayıs'ta ailesine "Dardayım, gözaltına alınmıyorum" şeklinde bir mesaj gönderip helallik istemiş. Ve o günden beri cevaplanmayan bir soru var: Hurşit Kültür nerede?

Hacı Lokman Birlik'in Akrep denilen bir zırhlı aracın arkasında sürüklenmesi, aracın içindekilerin yerlerde sürüklenen cansız bir bedene ettiği küfürler ve tüm bunları videoya çekip sosyal medya hesaplarında paylaşımları aklımızda. Kürt kentlerinde devletin operasyonları sırasında evlerin duvarlarına yazılan ve Kürt halkını aşağılayan, tehdit eden yazıların altındaki JÖH, PÖH ya da ne idüğü belirsiz Esedullah Tim gibi imzaların, bu resimlerin özel hareketçilerin çeşitli sosyal medya hesapları tarafından paylaşılmasının ne yazık ki sayısız örneğini gördük. Hurşit Kültür'in gözaltına alındığını söylediği mesajının ardından da BÖF isimli bir Twitter hesabından Hurşit Kültür'in gözaltına alındığı, kanalizasyonda öldürüldüğü yönünde paylaşımlar yapıldı. Görgü tanıkları, Hurşit Kültür'in 27 Mayıs'ta "şortlan" denilen bir zırhlı araca bindirilip Şırnak Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Gümüştepe Özel Harekât Şube Müdürlüğü'ne götürüldüğünü ifade ediyor. Ama emniyet, valilik, savcılık, tüm adli, idari ve kolluk birimleri Hurşit Kültür'in gözaltına alınmadığını söylüyor.

Gözaltında değilse nerede, ailenin başvurularını dikkate alın ve bulun o zaman! Birisi Twitter hesabından "Hırsız, katil Erdoğan!" yazsa iki dakikada kim olduğunu tespit edip kapısında bitiyor, gözaltına alıyorsunuz. BÖF'ün yaptığı paylaşımın peşine düşün, kim tarafından kullanıldığını tespit edin!

Şırnak emniyeti, valisi işini yapmıyorsa o zaman onların bağlı olduğu İçişleri Bakanlığı harekete geçsin diyeceğiz ama nafile. Hurşit Kültür'in ailesinin, avukatlarının İçişleri Bakanlığı'na verdiği 43 dilekçenin sadece birine üç satırla yanıt verilmiş bu zamana kadar, olduğu gibi aktarıyoruz: "3 Haziran 2016 tarihli dilekçenizle birlikte aynı konu içerikli gönderilen 43 imzalanmış dilekçe Genel Müdürlüğümüzce incelenmiş olup, bahse konu dilekçeniz

ve 43 dilekçede dahil olmak üzere **konusu itibariyle kurumumuz görev alanına girmediği anlaşıldığından ilişkide tarafına iade edilmiştir.**" (Vurgu bize ait.) Bir ülkenin kendi sınırları içinde bir vatandaşı kayboluyor, ailesi bulunması için başvuruyor ama konu İçişleri bakanlığını ilgilendirmiyor!

Erdoğan'ın başbakanlıktan azlettiği Ahmet Davutoğlu, 20 Ekim 2015'te Van mitinginde "Biz gidersek buralarda beyaz toroslar dolaşacak" demişti. Geçtiğimiz 28 Kasım'da Tahir Elçi'nin öldürülmesinin ardından; faili meçhuller, beyaz toroslar, gözaltında kayıplar, işkenceler ve yargısız infazlarla tarihe geçen 93 konseptine referansla devletin izlediği stratejiye 2015 konsepti ismini vermiştik. 20 Temmuz'da Suruç'ta 34 gencin öldürülmesi, 10 Ekim'de Ankara'da 100'den fazla insanın katledilmesi, Demirtaş'ın zırhlı aracının arka camındaki kurşun izleri ve Tahir Elçi'nin öldürülmesi, 2015 konseptinin adım adım yayılmasının örnekleri olmuştu. Erdoğan ve AKP, siyasi iktidara muhalif olanlara savaş açmış, 93 konseptinde olduğu gibi bir cinayetler çağını başlatmanın denemelerini yapmaktadır. Kürt illerinde süren savaş, şehirlerin dümdüz edilmesi, insanların bodrumlarda yakılması, topluca katledilmelerinin yanında "Hurşit Kültür nerede?" sorusunun haftalardır cevapsız kalması bu denemelerden birisidir.

1993'te devlet bu katliamlar ve cinayetler için kendi illegal kanadını kullanıyordu. Cinayetlerin, toplu mezarların, yol kenarlarına, köprü altlarına atılan cesetlerin failleri JİTEM'di, kontrollerillaydı, devletin ajanlarının mafyayla kurduğu özel timlerdi. Bugün karşımızda ne idüğü belirsiz BÖF'ler, Esedullah Tim'ler var.

Hurşit Kültür'i sağ olarak bulmak için, 2015 konseptinin yeniden yayılmaması için, faili sözde meçhul cinayetlerin, kayıpların hesabını sormak için devletin her adımını yakından izlemek, sorumluları ortaya çıkarmak için mücadele edelim. Yoksa 1993 konseptini de arayacağımız bir dönemle karşı karşıya kalabiliriz. Çünkü bu kez bu süreç Türkiye'nin Suriyeleştirilmesi ile iç içe geçmiş durumda. Sadece devletin kontrgerilla güçleri yok, Suruç'ta, Diyarbakır'da, Ankara'da olduğu gibi devletin muhaliflere açtığı savaşın fedailiğini yapan DAİŞ tehdidi de var.

Hükümetten patronlara bayram müjdesi: Yeni ekonomi paketi

Başbakan Binali Yıldırım bayram öncesi müjdelere vermek üzere kameralar karşısına geçti, "kemer sıkma veya daha fazla vergi değil, vergi indirimi" diyerek yeni ekonomik tedbirler paketini sundu. İşçilere daha çok esnek çalışma, kiralık işçilik, kıdem tazminatının fona devri, tasarruf için zorunlu bireysel emeklilik gibi müjdelere (!) veren sermaye devleti, esas bayram müjdesini patronlara veriyor elbette.

Başbakan Binali Yıldırım bayram öncesi müjdelere vermek üzere kameralar karşısına geçti, "kemer sıkma veya daha fazla vergi değil, vergi indirimi" diyerek yeni ekonomik tedbirler paketini sundu. Bayram müjdesi derken yanlış anlaşılmasın. Binali Yıldırım, yatırımcının önüne turkuvaz halı sereceğiz diyerek önceden sinyali vermişti. Vergi indirimi işçiyememek değil, yatırımcıya yani patrona. İşçilere daha çok esnek çalışma, kiralık işçilik, kıdem tazminatının fona devri, tasarruf için zorunlu bireysel emeklilik gibi müjdelere (!) veren sermaye devleti, esas bayram müjdesini patronlara veriyor elbette.

"Asgari ücretliye değil patrona vergi indirimi"

Esnefa yapılan vergi borcu yapılandırması her dönem yapılan afların tekrarı niteliğinde. Tabii işçiyememek için af yok çünkü işçinin memurun maaşı cebine girmeden vergisi kesilir. Yeni ekonomi paketi esas olarak yatırımcılara yani patronlara pek çok vergi kolaylığı içeriyor. Öne çıkanlara değinelim. Pakete göre teknolojik yatırım yapan, bireysel emeklilik sistemine dâhil olan, uluslararası fuarlara katılan şirketler, sözleşmelerinde damga vergisinden muaf olacaklar. Şirket kuruluşunu teşvik etmek için ise kuruluş sırasında sözleşmenin tek bir nüshası üzerinden damga vergisi alınacak. Damga vergisi sözleşmeler-

deki tutar üzerinden belirli bir orana göre hesaplanıyor. Örneğin asgari ücretli bir işçi her ay 12,5 lira damga vergisi ödüyor ve ödemeye devam edecek.

En dikkat çekici olanı ise, Türkiye'yi bölgesel üs yapan uluslararası firmalar kurumlar vergisinden muaf tutulacak. Kurumlar vergisi şirketlerin bir hesap dönemi içinde elde ettikleri kazanç üzerinden %20 oranında alınan bir vergidir. Yine asgari ücretli ile karşılaştıralım: asgari ücretli bir işçi her ay sigorta primleri çıktıktan sonra brüt maaşının %15'i tutarında (210 lira) 10. aydan sonra vergi dilimine girdiği için de %20 oranında (280 lira) gelir vergisi ödüyor. Sendikalar yıllardır asgari ücretliler gelir vergisinden muaf tutulsun derken, muafiyet yine patronlara verildi.

Ayrıca patrona, nereden buldu diyemeyen. Sadece kara para ve terör kapsam dışıymış. Nereden buldu diyemeyen paranın nasıl kara para ya da terör parası olduğunu anlayacaklar, orası meçhul.

İşçinin canı kıymetsiz, güvenliği maliyet

Pakete iş adamlarına kredi kolaylığından yeşil pasaporta kadar daha pek çok madde mevcut. İşçileri ilgilendiren ise tek bir madde var. O da İş Güvenliği Yasası'nın bazı hükümlerinin bir yıl ertelenecek olması. Ay-

rıntılar açıklanmadı ancak anlaşılana göre, işçinin can güvenliği yatırımların önünde maliyet engeli olarak görülüyor.

Patron devletinde işçiyememek olmaz

Devlet, patron devleti olunca müjdesi de kolaylığı da ona göre oluyor. Asgari ücretin 1.300 lira olduğu müjdesini verdiklerinde bile bunun patronlara kıyak olduğunu defalarca yazdık. Şimdi ise Ekim'de bir üst vergi dilimine girecek olan asgari ücretli den bir de zorunlu bireysel emeklilik sigortası kesintisi yapılacak. Böylece asgari ücret 1007 liraya kadar düşecek. En çok kazanan patronlar, en çok vergiyi veren işçiler... Başbakan paketi açıklarken kamuda tasarrufa gidileceğini de söyledi. Yani işçiden emekçiden toplanan vergiler kamuya değil yine patronlara harcanırken kamu emekçileri iş güvencesinin ortadan kalkması tehlikesiyle karşı karşıya. Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi ile işçinin maaşından kesilirken, sosyal sigorta sistemi tasfiye edilmek isteniyor. Taşeron çalışma, kiralık işçilik derken işçinin elinde kalan son iş güvencesi olan kıdem tazminatına da göz diktiler. Sermaye dört bir koldan saldırıyor, krize hazırlanıyor. Bizler de fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenip mücadeleyi yükseltelim, krizin faturasını biz ödemeyelim.

Devrimci Marksizm'in Atlen Yıldırım sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm dergisinin Türkiye'de ve dünyada faşizm ve istibdat rejimlerini konu alan 27. sayısı çıktı. Bu sayı Nisan ayında yitirdiğimiz Atlen Yıldırım yoldaşımızın önerisi doğrultusunda hazırlanmıştı, ona ithaf edilmiş bulunuyor. ABD'de Trump'tan Filipinler'de Duterte'ye, her gün yeni bir Hitler bozuntusunun dünya halklarının karşısına bir kurtarıcı gibi çıktığı günümüzde Türkiye de bir istibdat rejiminin inşa edilmesinin sancılarını yaşıyor. 27. sayı Erdoğan ve AKP'nin kurtarmaya çalıştığı bu rejimin karakterini tartışıyor. Sungur Savran "AKP faşist mi?" sorusuna cevap arıyor, mücadele için öneriler yapıyor. Sayı, ayrıca kitap okumaları temelinde AKP'nin toplumdaki gördüğü desteğin kaynaklarını araştırıyor: Kurtar Tan-

yılmaz, Tanıl Bora'nın İletişim Yayınları'ndan çıkan bir derlemesi ile Mustafa Sönmez'in bir çalışması aracılığıyla sermaye cephesinde inşaat sektörünün, Özgür Öztürk ise Denizcan Kutlu'nun yeni bir çalışması ışığında işçi emekçiler arasında sosyal yardım faaliyetinin önemini değerlendiriyor. Dergi 1930'lu yılların klasik faşizmi üzerinde de duruyor: Mustafa Kemal Coşkun, Michael Mann'ın *Faşistler* kitabını, bütün yararına rağmen faşizmin sınıf karakterini yeterince ortaya çıkartmadığı için eleştiriyor. Başka ülkelerde Erdoğan tipi rejimler ise iki Doğu Avrupa örneğinde inceleniyor: devrimci Marksist yazarlar Tamás Krausz Macaristan'ın, Ewa Groszewska ise Polonya'nın güncel rejimlerini inceliyor. Bu sayı aynı zamanda derginin tam

tamına 10. yılını kutladığı bir sayı olacak! Dergi ilk kez 2006 yılının 1 Mayıs'ında Kadıköy meydanında dağıtılmıştı. Nice yıllara *Devrimci Marksizm!*

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Kıdem tazminatını savunmak için birleşik cephe!

Türkiye sermaye sınıfı, kıdem tazminatının fona devredilerek kaldırılmasını uzun yıllardır istiyor. Üstelik TÜSIAD'ı MÜSIAD'ı ile, TUSKON'u TOBB'u ile, yabancıyı yerliyle tüm sermaye aynı özlemi duyuyor. İstekleri maliyetsiz şekilde işçiyi işten atabilmek.

Dünyada ekonomik depresyonun başlangıç yılı olan 2008 krizi, Erdoğan ne kadar teğet geçti derse desin Türkiye'yi de derinden sarsmıştı. 2008 yılında birkaç aylık zaman zarfında 300 bin işçiyi işten çıkartan patronlar bunu bile yeterli bulmamıştı. TÜSIAD'ın 2010 yılında yayınladığı raporda patronlar 2008-2009 yılında işten çıkartmaların emek verimliliğini koruyacak seviyede gerçekleşmemesinden (tercümesi daha az işçiyi daha fazla üretim yapamamak) şikâyet ediyordu. Suçlu bulunmuştu: Türkiye'nin katı emek piyasası! Sermaye emek piyasasının esnekleşmesinde ısrar etti. Katılık, esneklik gibi terimler yalnız gerçeği bulandırmaya yarayan ideolojik söylemlerdir. Esnekleşmeye ne kastettikleri gayet açık. Emek piyasasında katılığa neden olan, işçiyi işten çıkartırken patrona maliyet yükleyen kıdem tazminatıdır. Kuralı çalışmadır. Sendikalar ve toplu sözleşmelerdir. Esnekleştirme ise çağrıya bağlı, yarı zamanlı ve taşeron çalışmadır. Zorunlu ücretsiz izinlerdir. İşçiyi tazminatsız işten çıkartmak sonrasında da işe iade davaları ve sendikal tazminatlarla uğraşmamaktır.

Esnekleştirme saldırısı: Özel istihdam büroları, kiralık işçilik ve kıdem tazminatının kaldırılması

AKP hükümeti özel istihdam büroları ve kiralık işçilik yasasıyla esnekleştirme yönünde büyük bir adım daha attı. Şimdi saldırdığı kıdem tazminatını kaldırarak tamamlamak istiyor. Emek cephesine baktığımızda ise sermayenin gösterdiği birlik ve dirayeti tam manasıyla göremiyoruz. Hâlbuki milyonlarca işçiyi, onların ailelerini, çocuklarının geleceğini ilgilendiren bir sorun söz konusu. Taşeronda örgütlenme yıllar sürdü. Tam bir noktaya gelmişken, taşeron işçiler de örgütlenmeye başlamışken, sermaye saldırısı yön değiştirdi. Taşeronun yerine kiralık işçilik getiriyorlar. Kiralık işçiler kiralandıkları yerin değil özel istihdam bürosunun işçisi olacağından ve sürekli bir iş ilişkisi kurulacağından sendika üyesi de olamayacaklar. Yani sendikaların da geleceği tehlikede.

Sendikasılaştırma tehlikesi

Kiralık işçilik artı kıdem tazminatının kaldırılması esnekleştirme ve sendikasılaştırma demektir. Böylece işçiler sadece hak kaybına uğramayacak, ceplerindeki para azalmayacak, sofralarındaki ekmeğe küçülmeyecek; tüm bunlara karşı mücadele etmek istediklerinde ellerini kollarını bağlamış bulacaklar. Geçtiğimiz yıl Türkiye'yi sarsan grevlerin yaşandığı metal fabrikalarında sendikal süreç devam ediyor. Tofaş ve Renault'da kıyasıya bir mücadele var. İşçiler sarı sendika-işveren işbirliğine karşı sendikalarına sahip çıkıyor ve 2017 yılına kendi seçtikleri sendikayla girmek istiyorlar. 2017 Mayıs ayında yetki

tespitleri yapılacak. Patronlar türlü yöntemlerle bu mücadeleyi engelleyemezse öncelikle "üretimde daralma" bahanesiyle vardiyası sayısını azaltacak ve kitlesel işten çıkartmalara gidecekler. Sonra da siparişler artacak ve kiralık işçilik yasasından faydalanarak üçüncü vardiyayı tekrar açacaklar. Böylece sendikayı kıracak, işçiyi zayıflatacak, hâlâ toplu sözleşme yapabile bile işçiyi 3 senelik vasatın altında sözleşmelere boyun eğmeye mecbur edecekler.

Türk-İş ve DISK kongre kararlarının gereğini yapmalı: İşçinin kıdemini genel grev sebebidir

İşin bu sebeple tüm sendikalar derhâl kendine çeki düzen

vermelidir. İşçiler uyanmalı, sendikalarını da uyandırmalıdır. Aslında genel grev dediğiniz tek konfederasyonla etkili olamayacağından bu kararların mantıksal gereği bir birleşik cephe oluşturmaktır. DISK ve Türk-İş'te ne kadar mücadeleci sendikacı, işyeri temsilcisi, işçi sözcüsü varsa bir araya gelmeli. Kongre kararlarının hayata geçirilmesi için yüklenmelidir. DISK'in içi de, Türk-İş'in içi de karışık. Sendikalar arası ciddi tartışmalar, sürtüşmeler var. Tüm bu tartışmaların bir yere gideceği yok. İşçiler de bunun farkında. Kiralık işçilik geçti, kıdem tazminatının kaldırılması da bunu izlerse kimin kime ne dediğinin bir hükmü kalmayacak.

Kabul eden kongre kararları var. Aslında genel grev dediğiniz tek konfederasyonla etkili olamayacağından bu kararların mantıksal gereği bir birleşik cephe oluşturmaktır. DISK ve Türk-İş'te ne kadar mücadeleci sendikacı, işyeri temsilcisi, işçi sözcüsü varsa bir araya gelmeli. Kongre kararlarının hayata geçirilmesi için yüklenmelidir. DISK'in içi de, Türk-İş'in içi de karışık. Sendikalar arası ciddi tartışmalar, sürtüşmeler var. Tüm bu tartışmaların bir yere gideceği yok. İşçiler de bunun farkında. Kiralık işçilik geçti, kıdem tazminatının kaldırılması da bunu izlerse kimin kime ne dediğinin bir hükmü kalmayacak.

Kaybeden sendikalar ve işçiler olacak. O yüzden farklılıklar, tartışmalar baki kalmak kaydıyla, herkes güçlerini birleşik cepheye birleştirmek zorunda.

Hak-İş hükümeti değil, işçinin hakkını savunmalı

Hak-İş tabanı da harekete geçmeli. Hak-İş, hükümetle arasına işçilerin menfaati gereği mesafe koymak zorundadır. Bu işçilerin siyasi tercihleri ile ilgili bir şey değil. Hak-İş üyelerinin çoğunluğunun AKP'ye oy vermesi de bir şeyi değiştirmez. Özellikle kıdem tazminatı konusunda hükümetle yakın duran Hak-İş, aslında Koçlar'la Sabancılar'la yan yana duruyor. Kıdemini fona devredilmesi aynayı pullayarak büyük patronların söylemlerini tekrarlıyor, işçinin geriye döndürülmesi

çok zor hak kayıplarına uğramasına vesile oluyor. Tofaş işçileri önce mücadelelen, ödenen bedellerden sonra elindeki son kazanım olan kıdem tazminatını kaybetmek için Hak-İş'i, Çelik-İş'i seçmedi. Hangi partiye oy verirse versin Hak-İş üyesi yüzbinlerce işçi de sendikasından hükümet propagandası yapmasını değil işçinin hakkını korumasını bekliyor. O yüzden Hak-İş, üyesinin çıkarlarını gözetenek bu birleşik cepheye yerine almaldır.

İşçilerin birleşik cephesi sermaye saldırısını rahatlıkla püskürtebilecek güçtedir

Kıdem tazminatının savunulmasını temel alan bir birleşik cephe planlanan saldırıya rahatlıkla püskürtebilecek bir güce sahip olacaktır. Sadece saldırıyı püs-

kürtmek değil. İşçilerin haklarını ilerletmek, insanca ve sağlıklı koşullarda, geçimini sağlayabilecek ücretlerle çalışmak da hayal değil. Metal sektöründe işçilerin, makûs talihlerini nasıl değiştirdiklerini gördük. Nestle işçileri sendikalarını üye oldular, sahip çıktılar, yekvücut grev yapıp başarılı bir toplu sözleşme imzaladılar. Türkiye'nin dört bir yanında irili ufaklı mücadeleler her gün kendini gösteriyor. Sermaye birlik hâlinde saldırıyor. Onlar güçsüzlüklerinin farkında o yüzden rekabette birbirinin gözlemci olsalar da işçiyi karşı birlik oluyorlar. Biz işçilerin ise birbirimizle rekabet etmekten hiçbir çıkarımız yok. Gücümüzün ise çoğu zaman farkında olamıyoruz. Bir birlik olsak, dünyayı nasıl yerinden oynattığımızı dün gördük yarının yine göreceğiz.

Kıdem tazminatında mevcut durum, Avusturya modeli ve hükümetin planı

	İşverenin ödediği prim	Kıdem tazminatına hak kazanma	Kıdem tazminatı miktarı	Kıdem tazminatına hak kazanma
Avusturya modeli	%1,53	3 yıl kesintisiz çalışma	3 yıl kıdemde 1 aylık ücret	İş akdinin feshi
Türkiye'deki kıdem tazminatı uygulaması	%8,3	1 yıl kesintisiz çalışma	1 yıl kıdemde 1 aylık ücret	İş akdinin feshi (işveren açısından haklı feshin sebepleri dışında)
AKP hükümetinin planladığı fon uygulaması	%4	15 yıl 3600 prim günü	1 yıl kıdemde 1/2 aylık ücret	15 yıl fona prim ödenmesi (askerlik ya da evlilik durumunda 10 yıl)

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Emeğine, kıdemine, geleceğine sahip çık!

Asgari ücret zammı, daha senenin yarısı olmadan iğneden ipliğe yapılan zamlarla eridi gitti. Asgari ücretin üstünde ücret alan işçilerin büyük çoğunluğu zam alamadı. Ama mutfağınla gıdaya zamlı aldı, çocuğunu zamlı giydirdi, otobüse, metroya zamlı biniyor. Yılın ikinci yarısında vergi dilimine girince gelirimiz iyice düşecek.

Simsarlar işçi kiralamaya başladı!

Açgözlü kapitalistler, hükümeti yanına alıp haklarımıza saldırmaya devam ediyor. Kiralık işçilik yasası geçti. Bir kez özel istihdam bürosu kuruldu. Vergi dilimine girince gelirimiz iyice düşecek.

bu işyerine dönüp duracağız!

Bitti mi? Bitmiyor! Emekçiyi sermayenin önünde paspas edecekler!

Başbakan Binalı Yıldırım yatırımcının önüne turkuz halı serceğiz dedi. Üstüne Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi sermayeye 20 yıl vergi tatili getireceğiz, arazi, liman ne isterlerse vereceğiz buyurdu. Belli ki her şey sermaye için! Sermayenin vermediği vergiyi zaten bizden alıyorlar. Yetmiyor. Zorunlu bireysel emeklilik uygulaması ile kişi başı zorla en az 100 lira kesip fonda biriktirecekler. Yaşadığımız memleketin toprağını limanını peş keş çekenler kıt kanaat geçindirdiğimiz evimizin sofrasına göz dikti. Vergi dilimine bir de bu zorunlu gasp yasasını eklerseniz asgari ücretin

retlinin geliri 1.007 liraya kadar düşecek. Yani halı niyetine emekçiyi paspas edecekler sermayenin önüne.

Bitti mi? Ne yazık ki bitmiyor. Büyük saldırı kıdem tazminatına!

Büyük saldırı kıdem tazminatına olacak. Yalanlara kanmayın. İşçiyi kaşıkla verdiği kepeyle geri alan, işçiyi vergiyle, pahalılıkla ezen, köle simsarlarına teslim eden bu hükümetin geçireceği kıdem tazminatı yasasından hayır gelir mi?

Kıdem tazminatını fona devredince istediğiniz zaman, kendiniz işten ayrılınsanız bile tazminatınızı alacaksınız diyorlar. Yalan! Çalışma Bakanı Soyul'un son açıklamasına göre 15 yıldan önce 3600 gün prim ödenmeden para çekmek yok. As-

kerlik ve evlilik durumunda ise 10 yılda çekebileceğiz.

Prim oranının %8'den %4'e indirilmesi öngörülüyor. Yani fondan alınan para, kıdem tazminatı olarak hak ettiğimiz yarısı olacak. Yarı yarıya kayıp var!

Şu anda işten çıkartılan birçok işçinin tazminatını alamamasının başlıca sebebi hükümetin kendisidir. Çünkü işçiyi 25/2'den yalan söyleyerek, iftira ederek tazminatsız atan köle simsarlarına teslim eden bu hükümetin geçireceği kıdem tazminatı sorununu yok. Sendikalaşmak isteyen işçiyi işten atan patron ise, yine hükümet tarafından kollanıyor. Yine de bugün en kötü durumda bile mahkemeye gidip kıdem tazminatınızı alabilirsiniz. Mahkemeler kötü niyet tazminatına da hükmedebiliyor. Peki, tazminat hakkı fona devredi-

lince ne olacak? 15 seneden önce işten çıkartılırsak tek kuruş alma hakkımız olmayacak!

Patron artık maliyetsiz işçi çıkartacak. Bugün çıkartılan işçiler başka fabrikada iş bulabiliyor. Kıdem tazminatı olmadığında emek piyasası işsiz işçi dolacak. Çalışanların da pazarlık gücü azalacağından ücretler adım adım yere serilecek. İşten çıkartılan asgari ücretin üstüne iş bulamayacak. Patronlar işçi ihtiyacını istihdam bürolarından sağlayacak. Çoluğumuza çocuğumuza, gelecek kuşaklara karanlığı ve köleliği miras bırakacağız. Üstelik yanımızda yeni işe girmiş bir işçinin bu değişiklikli sonucu her an kolayca işten çıkartılabilecek olması eskiden beri çalışan kıdemli işçilerin üzerindeki baskıyı bugün de arttıracak. Hayır! Bu kabul edilemez! Kıdemli ve kıdemsiz işçi

Emeğine sahip çık! Kendi geleceğini, çocuğunun geleceğini düşün!

Kıdem tazminatı saldırısının bir başka kandırmacası da eski sistem-

de devam etme hakkının tanınması. Nereye kadar? İlk işten çıkışta kadar. Sonra herkes fona geçmek zorunda kalacak. Birikmiş kıdem tazminatını alabilsek bile gelecekte mutlaka fon sistemine mecbur kalacağız. Çoluğumuza çocuğumuza, gelecek kuşaklara karanlığı ve köleliği miras bırakacağız. Üstelik yanımızda yeni işe girmiş bir işçinin bu değişiklikli sonucu her an kolayca işten çıkartılabilecek olması eskiden beri çalışan kıdemli işçilerin üzerindeki baskıyı bugün de arttıracak. Hayır! Bu kabul edilemez! Kıdemli ve kıdemsiz işçi

diye bölünmenin, mücadeleyi zayıflatacak oyunlara gelmenin âlemi yok! Gelecekte çoğunun yüzüne bakabilecek istiyorsan bugünden mücadele etmeye başla! Kıdem tazminatı saldırısından en çok etkilenecek genç işçi arkadaşı, mücadelelen en önünde yerini al!

Dayatmaları kabul etme! Birlik ol! Örgütlen! Mücadele et!

Birlik olur, örgütlenir mücadele ederek bu saldırıları geri püskürtebiliriz. Sermayenin ayağının altında paspas olmak, işçi simsarına

köle olmak kaderimiz değil!

İşçinin kıdemini genel grev sebebi!

Komiteler kuralım! Sendikalaşalım! Sendikaliysak, sendikalarımıza baskı yapip, denetleyip harekete geçmelerini sağlayalım! Kıdem tazminatına dokunmaya ve bizi köleliğe mahkûm etmeye kalktıklarında tüm Türkiye'de ürettimden gelen gücümüzü gösterecek dev bir grev hareketine şimdiden hazırlık yapalım!

Levent Dölek

Nasıl bir cephe?

Bir koldan CHP ve HDP'li eski yeni vekiller, diğer koldan dörtlü grup (KESK, DISK, TMMOB ve TTB) bir demokrasi cephesi için çağırıyor. Bu çağrılarda Türkiye'nin içinden geçtiği karanlık dönem tasvir ediliyor ve birlik ihtiyacının altı çiziliyor. Bu çağrılar, solun birlik olamayışının, başımıza gelen musibetlerin başlıca sebebi olduğuna dair yerleşik bir batıl inançtan besleniyor. Son 20 yıldır "solda birlik", "demokrasi cephesi" gibi konularda yapılan onca tartışma ve yaşanan onca deneyimden sonra bunu söyleyebilecek yeterli verimiz mevcut.

Birincisi solun birlik olmadığı, parçalı hâlde bulunduğu, bir batıl inançtan ibarettir. Hele bugün, sol parçalı olmaktan öte tarihinin en birleşik görüntüsünü sergilemektedir. Solun asıl görevi bir tarafta HDP'nin diğer tarafta sol bile olmayan CHP'nin kuyruğunda siyaseten birleşmiş durumdadır.

İkincisi bu birlikteliklerin siyaseten ne kadar sol olduğu son derece tartışmalıdır. "Sol" kavramını burjuva demokratiğimizin müğläk ve ikiyüzlü kriterleriyle değil de sınıfsal bir içerikle tanımlarsak bir tarafta Türkiye'nin en merkezî burjuva partilerinden CHP'nin diğer yanda sınıfsal olarak heterojen Kürt ulusal hareketinin hegemonyası altında kurulan birliğin, "solda birlik" olmak bir yana sosyalistleri soldan uzaklaştıran bir birliklilik oluşturduğu görülür. Düşünün bir kere Türkiye'de, yani Ortadoğu coğrafyasında demokrasi adına cephe çağırılı yapıyor. Emperyalizm kelimesi geçmiyor. Ne milletvekili ve aydınların ne de sendikaların çağrısında... Solda birlik tartışılırken emperyalizme karşı mücadelede ayrılacak tek cümle yok mu? Bu coğrafyada demokrasi adına ne varsa onun en büyük düşmanının emperyalizm olduğundan kuşku duyulabilir mi? Korkarım ki solda birlik diye diye burjuvazinin peşine takılmanın ve soldan uzaklaşmanın sonu emperyalizmi demokrasinin düşmanı değil de dostu olarak görmeye varmış durumda. Bir zamanlar Irak'a, Afganistan'a demokrasi getireceğini söyleyen emperyalistlerin argümanlarına inananlarla dalga geçilirdi. Şimdi geldiğimiz hâle bakın!

Demokrasi cephesi çağrılarının sınıfsal boyutu da müğläk. İşçiyi emekçiyi seslenmiyor. Burjuvazi demokrattıktan istifa edeli 100-150 yıl oldu. 20. yüzyılda ve bugün 21. yüzyılda işçiyi emekçiyi dayanmayan tek bir demokratik kazanım bile elde etmek olanaksızdır. Ama aydınların ve milletvekillerinin demokrasi cephesi çağrısında işçi emekçi yok! Geçerken rüşvet-i kelim kabilinden değinilirse ne âlä! Ya ikisi sendika diğer ikisi de kendini emekten yana olarak tanımlayan meslek örgütünün oluşturduğu dörtlü grubun çağrısına ne demeli... O çağında da işçi sınıfına ve emekçilere ağırlık verilmiş. Çevreciden, kadından, gençten, eşcinselden ayrı olarak işçiyi emekçiyi önem atfedildiğine dair bir belirti yok!

Şu hâliyle yapılan çağrılar CHP ile HDP'yi bir araya getirme çabası

sından ibaret kalıyor. Bu denendi... Hiçbir fayda getirmedi. Biraz daha fazla denemenin de faydası olmayacak. Üstelik bu beyhude çabalar gerçek ihtiyacın önünü kapatıyor. Bir emek cephesi ihtiyacının! CHP ve HDP'nin birlikliği projesinin milyonlarca işçi ve emekçide en ufak bir heyecan kıpırtısı yaratmadığını görmek zorundayız. Keşke bu yerleşik bir batıl inançtan besleniyor. Son 20 yıldır "solda birlik", "demokrasi cephesi" gibi konularda yapılan onca tartışma ve yaşanan onca deneyimden sonra bunu söyleyebilecek yeterli verimiz mevcut.

Oysa eğer karanlık bir dönemden geçiyorsak milyonlarca işçi ve emekçiyi seslenmek, onları kazanmak zorundayız. Bu kitlelerin sınıfsal mücadeleye açık olduğunu, mücadele içinde önyargılarını aşma potansiyeli gösterdiğini Beyoğlu'ndan Kızılay'dan bakarak göremeyebiliriz. Ama gerçek bu. Yıllardır Tekel direnişinden metal grevlerine birçok mücadeleye imza atan işçiler CHP, HDP ve dörtlünün etki alanının dışından geldi. Bu kitleler sınıfsal bir bakış açısıyla sol siyasete kazanılmadı, AKP demagojisine terk edildi.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin birlikliği şüphesiz bir emek cephesi açısından büyük kazanımdır. Bu örgütlere gözümüz gibi bakmalı ve sahip çıkmalıyız. Ancak bu birliklilik sürekli diğer konfederasyonları göz ardı ederek kendini yalıtırsa, faydadan çok zarar verebilir. Dörtlü grup, kıdem tazminatı gibi çok temel bir konuda bile Türk-İş'le eylem birlikliği oluşturamadan nasıl daha geniş bir emek cephesini hedefleyebilir? Dörtlünün emeğe yönelik saldırıları göğüslemeye yetmeyeceği kiralık işçilik yasasında görülmüştür. O hâlde kıdem tazminatına yönelik saldırı davul takılmanın ve soldan uzaklaşmanın sonu emperyalizmi demokrasinin düşmanı değil de dostu olarak görmeye varmış durumda. Bir zamanlar Irak'a, Afganistan'a demokrasi getireceğini söyleyen emperyalistlerin argümanlarına inananlarla dalga geçilirdi. Şimdi geldiğimiz hâle bakın!

Demokrasi cephesiyile emek cephesini karşıya koymamak lazım diye itirazlar gelececek biliyoruz. Biz karşı karşıya koymuyoruz. Patronlara ve emperyalizme karşı tavır olmayan bir anlayış ile milyonlarca işçi ve emekçinin çıkarları karşı karşıya duruyor. Yani karşı karşıya koyma şimdiki yaklaşım. Tamam, karşı karşıya koymayalım ama o zaman, patronları ve emperyalizmi ikirciksiz şekilde karşıya alarak milyonlarca işçi ve emekçiyi seslenen bir mücadele cephesi kurmak için güçlerimizi birleştirelim.

Sungur Savran

Ne yapmamalı?

Türkiye'nin çok tehlikeli bir dönemden geçmekte olduğu, adını ne koyarsak koyalım gerici bir istibdad rejiminin adım adım inşa edilmekte olduğu konusunda hemfikir olabilecek insanlara hitap ediyoruz. Bu insanların önemli bir bölümü, Ortadoğu bölgesinin de alev alev yandığının elbette farkında. Biz onların önemli bir bölümünün fark etmemekte ısrar ettiği bir başka boyutu da hatırlatalım: Dünyanın bütünü derin bir sarsıntı döneminde girmiş durumda.

İnsanlarımız Türkiye'nin içinde bulunduğu vahim duruma yanıt olarak kendince bir dizi "çare" buluyor. Bunlar, kendimiz, ailemiz ve sevdiğimiz için en iyisinden işe yaramaz şeyler, en kötüsünden intihar anlamı taşıyor. Hızla gözden geçirelim.

- **"Ölüyoruz, bitiyoruz" edebiyatını bırakın!** Güçlü yanlarımızı düşünün, keşfedin, yayın.
- **National Geographic seyretmeyin!** "Ben artık televizyonda haberleri seyretmiyorum. Sınırımı bozmak istemiyorum. Sadece belgesel kanallarını açıyorum." Doğada avcı ile avlanan arasındaki ilişkileri seyretmekten başka iş yapmazsanız, unutmayın ki hayat sizin dışınızda devam edecek ve avlanan siz olacaksınız. Hasmınızı ve genel durumu tanıyın, geleceğe hazırlanın.
- **Facebook politikası yapmayın!** İnsanları sosyal medyanın dışına çıkararak harekete geçirmeye yaramayan sosyal medya faaliyeti, boş kürek çekmektir. Yüzünüzü sendikaya, partiye, sokağa çevirin.
- **Avrupa Birliği'nden kurtuluş beklemekten vazgeçin!** AB kurumlarında demokrat falan yok, emperyalistlerin çıkarlarına göre kâh öyle kâh böyle davranan alçaklar var. İşçiye, ezilene, vicdanlıya hitap edin.
- **Yurtdışına kaçıp kurtulma düşünüyü derhal terk edin!** Gençler kapağı dışarı atınca kurtulacağımı sanıyor. Onlara ve kendi çocuklarınıza zengin toplumlardaki işsizliği, ırkçı grupları, Müslüman düşmanlığını, Donald Trump'ları, Marine Le Pen'leri hatırlatın.
- **İpliği pazara çıkmış siyasi hareketleri bırakın!** "Yetmez ama evet!" diyenler dün Erdoğan'ı güçlendirdi. Yıllarca "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" diyenler bugün ayakta tutuyor. Müflisi terk edin! Bugüne kadar doğruyu haykırmış siyasi hareketlere kulak verin. En çok da toplumun yoksullarını önemseyen, işçi sınıfını örgütlemeye çalışanlara.
- **"Solda birlik yok" nakaratını bırakın!** Size en yakın olan akıma destek verin. Siz hiçbir şey yapmayınca daha mı iyi oluyor?

Peki, ama ne yapabiliriz mi diyorsunuz? Hasım bildikleriniz kadar cesur olun. Sonra ne kadar zamanınızı, emeğinizi, gayretinizi, paranızı ayırabiliyorsanız, doğru söyleyen ve mücadele eden çevre, odak, hareket, sendika ve en önemlisi siyasi partiler ile paylaşın. Toplantılara gidin. Grev ziyaretlerine katılın. Sendikaya üye olun, işyerinizde yoksul sendikalaşmaya girişin. Olmadı bir dernek bulun. Kötülüğe savaş açmış kuruluşlara para desteği verin. Yabancı diliniz varsa çeviri yapın.

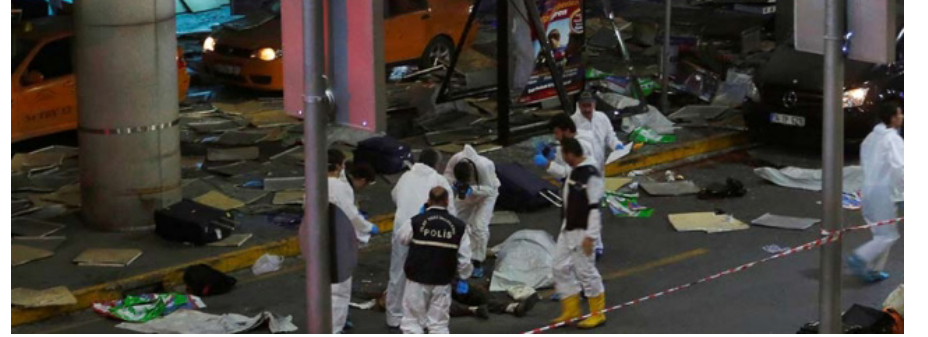
Özgür, sömüreni sömürüleni olmayan, ne ulusun ulusu, ne dinin başka dinleri ve inanmayanları, ne cinsin cinsi ezdiği, dünya halklarının kucaklaştığı bir toplum için mücadele eden bir partiye katılın. Geleceğinizi gözü önyargıyla dönmüş gerici- lere bırakmayın.

Torpilli katiller!

Atatürk Havalimanı'nda katliam yapanları tanıyoruz. Bunlar Erdoğan ve AKP iktidarından torpillidir. Sadece AKP ve Erdoğan'dan mı? Bunların petrolü Koç'un Batman'daki rafinerisine gider. Yaralılarını İsrail tedavi eder. Parasını Suudi Arabistan verir. Bunlar sayesinde terk ettiği topraklara geri dönen, hiç giremediği topraklarda askeri üsler inşa etmeye başlayan ise ABD'nin kendisidir. Bunların esas torpili sermayedendir, emperyalizmdendir ve Siyonizm'dendir. Ve onlar bu katillerin saldırılarında hiç ölmezler.

Atatürk Havalimanı'nda bir katliam yapıldı, onlarca insanın hayatına son veren ve yüzlerce insanı yaralayan bir terör saldırısı gerçekleştirildi. Sorumluları biliyoruz. Türkiye'yi Suriyeleştiren politikalarıyla Erdoğan ve AKP iktidarı bu katliamın da sorumlusudur. Dökülen her gram asfalt ve beton için alkış bekleyen iktidarın bugüne kadar hayatını kaybeden yüzlerce insanımızın tek bir tanesi için bile sorumluluğu üstlenmemiş olması son derece çarpıcıdır. Bu sadece sorumluluktan kaçmak değildir. Bu sadece iktidar hırsını her şeyin önünde tutan bir ahlaksızlıktan ibaret değildir. Bu gerçek bir suçlu psikolojisinin yansımasıdır. Katledilen insanların taziyeleri bitmeden konfetilerle "bayram havası"nda köprü açılışını kutlamak, sadece görgüsüzlük, vicdansızlık, utanmazlık değildir; suçlunun suçunu örtme telaşı, gözleri başka yere çevirme çabasıdır.

Atatürk Havalimanı'nda katliam yapanları tanıyoruz. Bunlar, AKP iktidarı tarafından "öfkeli gençler" olarak adlandırılan kişilerdir. Bunların sözü ona halifelik ilan ettiği Suriye topraklarına silah dolu TIR'ları gönderen, AKP iktidarının kendisidir. Bu TIR'ların iddia edildiği gibi Türkmenlere yollanmadığı "yemin billah" ederek kamuoyuna duyuran Tuğrul Türkeş bugün AKP'nin başbakan yardımcısıdır. Bunlar, ODTÜ'de "Mescid topluluğu" kivesi altında propagandası yapılan tekerici, mezhepçi ideolojinin vurucu gücüdür. AKP iktidarı, ODTÜ'de bunlara karşı çıkan öğrencilere polis marifetiyle saldıran iktidardır. Bunlar 10 Ekim'de Ankara Garı'nda katliam yaptığında, AKP iktidarının polisi yaralıların üstüne biber gazı sıkarak katliama ortak olmuştur. Katliam protestolarına

Türkiye'nin her yanında saldırmıştır. Hâlâ insanlar 10 Ekim katliamını protesto gösterilerine katıldıkları için yargılanmaktadır. Hem de son derece manidar bir suçlamayla: "Cumhurbaşkanı"na hakaret. Dünyın katilleri, akademisyenlerin, gazetecilerin tutuklandığı adliyelerden tahliye kararlarıyla elini kolunu sallayarak çıkarlardır. Bunlar eylem yapmadan tutuklanamazlar. Bunlar, insanları katlettikten, kendilerini patlattıktan sonra "yargıya teslim edilenler"dir. Ve bunlar Atatürk Havalimanı'nda katliam yaptıktan hemen sonra TBMM'den, yüksek yargıya AKP ve Erdoğan'ın kontrolüne veren yasa geçmiştir.

Bunlar Erdoğan ve AKP iktidarından torpillidir. Sadece AKP ve Erdoğan'dan mı? Bunların petrolü Koç'un Batman'daki rafinerisine gider. Yaralılarını İsrail tedavi eder. Parasını Suudi Arabistan verir. Bunlar sayesinde terk ettiği topraklara geri dönen, hiç giremediği topraklarda askeri üsler inşa etmeye başlayan ise ABD'nin kendisidir. Bunların esas torpili sermayedendir, emperyalizmdendir ve Siyonizm'dendir. Ve onlar bu katillerin saldırılarında hiç ölmezler.

Türkiye'de hep ölenler, işçidir, emekçidir, köylüdür, yoksul halktır, sıradan

insandır. Koruma ordusuyla gezmeyenlerdir. Evine ekmek götürmek için otobüs durağında bekleyenler, işine gidenler, işinden gelenlerdir. Sendikasıyla mitinge gidenlerdir. Çakarlı arabalara değil, zırlı araçlara değil, servis minibüslerine binenlerdir. Askerliğin bedelini parasıyla değil canıyla ödeyenlerdir. Atatürk Havalimanı'ndaki katliam bundan üç sene önce grev kararı alan Hava-İş üşçilerden tek birini bile sokmadıkları, taziyekli suyla copla kovaladıkları, dış hatlar terminalinde gerçekleşmiştir. Türkiye'de güvenlik zaafı sadece emekçi halk hedef olacağı zaman vardır. Ve bu zaaf daimidir. Ama emekçi halk mücadele edeceği zaman güvenlik zaafı değil, güvenlik gaddarlığı vardır.

Halk haklı olarak tüm bunların ne zaman biteceğini soruyor. Gerçeği söylemek gerekirse, tüm bu katliamların hesabı Türkiye'yi Suriyeleştiren iktidardan sorulmadıkça, bunlar bitmeyecek. Ancak işçilerin iktidarında, emperyalizm kovulduğunda, Siyonizm yıkıldığında, mezhepçilik tarihe gömüldüğünde bu güzelim topraklar milyonlar için güvenli ve barış içinde bir yurt olacak.

Rus uçağı provokasyonu: Bedelini halk ödedi, bunun hesabı Erdoğan'dan sorulmalı!

Erdoğan, 24 Kasım 2015'te düşürülen Rus uçağı için Putin'den özür diledi. Kelime oyunları üzerinden tartışmak gereksiz, Rusya Türkiye'den özür istedi, Türkiye de özür diledi. Tazminat ödemeyi de kabul etti. Şimdi tartışılması gereken bu özürün siyasi sebepleri ve sonuçlarıdır.

24 Kasım'da Rus SU-24 uçağının düşürülmesi bir provokasyondur. O uçak, Suriye'nin kuzeybatısında Hatay sınırında AKP iktidarı tarafından desteklenen birtakım toplama sözüme ona Osmanlı Tugayları ile Ahrar-uş Şam ve El Nusra gibi tekerici mezhepçi örgütleri bombalıyordu. Bu örgütler sirtlarını Türkiye'ye dayamıştı ve Erdoğan ile AKP iktidarı bunlar aracılığı ile Suriye'de söz sahibi olmaya çalışıyordu. Bu örgütler bölgeden silinirse AKP de siyasi manevra şansını yitireceğinden mutlaka müdahale etme ihtiyacı hissetti. Bölgeye girip Rusya ve Suriye ile çatışacak hâli yoktu. ABD de bölgede adı geçen örgütlere sahip çıkmak için pek de istekli değildi. Bu koşullar altında Türkiye, Rus uçağını vurarak bir provokasyona girişti. Amaç NATO üyesi TSK ile NATO için bir numaralı teh-

dit olan Rus ordusu arasındaki bu çatışmaya tüm NATO'yu taraf hâline getirmektir. Bu umutsuz girişim, tutmadı.

Tutamazdı da... Çünkü Rusya ve ABD çoktan Suriye sahninde genel hatlarıyla Esadlı geçiş, Esadsız çözüm olarak adlandırdığımız bir çerçevede anlaşmaya varmıştı. Şüphesiz ki iki taraf arasında pürüzlü noktalar çoktu. Ancak NATO, Türkiye'nin kendinden menkul kurnaz provokasyonlarına gelip de bir dizi radikal İslamcı ne idüğü belirsiz örgütü korumak için Rusya'yla çatışmaya girmek için hiçbir neden görmedi. ABD'nin sözde kalan Türkiye'nin kendi sınırlarını koruma hakkına destek açıklaması dışında, hiçbir olumlu tepki alamayan Erdoğan ve AKP iktidarı adım adım çark etmeye başlamıştı. Önce Rus uçağı olduğunu bilmiyorduk dediler. Sonra suçu pilota atılar. O sırada havuz medyasının tetikçileri provokasyonu paralel yapıya yıkmak üzere harekete geçmişlerdi bile. Rusya ise özür ve tazminat talep ediyor bunun için de ekonomik yaptırımlara girişiyordu. 24 Kasım'da SU-24 uçağı düştüğü andan itibaren tek bir Türk uçağı Suriye hava sahasına yaklaşı-

maz olmuş, AKP'nin beslemesi örgütler de Türkmen Dağı bölgesinden silinmişti.

Bu özeten çıkan sonuç gayet açık. Daha, uçak düşürme provokasyonunun NATO nezdinde sonuç vermediği andan itibaren AKP ve Erdoğan kaybetmişti. 8 ay bu başarısız girişimin siyasi sonuçlarını yaşayıp, ekonomik bedelini de turizm işçisine ve çiftçiye ödettikten sonra çaresiz şekilde teslim bayrağını çektiler. Bunun bir diplomatik zafer olduğunu söyleyene kargalar bile güler. Zira tamamen Rusya'nın inisiyatifine kalmış bir normalleşme sürecinin sonunda siyasi ve ekonomik anlamda 8 ay öncesine dönmekte bir kazanım görmek herhalde mümkün değil. Şimdi de tüm ipler Rusya'nın elinde. Rusya ile normalleşme AKP'nin çökmüş dış politikasının bir tezahüründen başka bir şey değil. Ancak işçiye ve çiftçiye büyük ekonomik yük getiren, Suriye'deki kanlı iç savaşı kışkırtan ve Suriye'deki savaşı Türkiye'nin en içine kadar taşıyan, bedelini de katledilen halktan insanlara ödenen bu politikanın hesabı mutlaka sorulmalı. Ne kadar kandırıldım dese de, suçu paralele, Davutoğlu'na atsa da bu hesap herkesten önce Erdoğan'a sorulmalı.

AKP ve Erdoğan, Filistin halkını sattı!

AKP ve Erdoğan 26 Haziran'da Filistin halkının mücadelesine, haklarına, çıkarlarına ihanet etti. Filistin'e uygulanan ambargoyu devraldı, İsrail'in jandarmalığına soyundu, bir avuç doğalgaz için, İsrail'in Filistinlilerden çaldığı ve Avrupa'ya satacağı doğalgaz için, ümmetimiz dedikleri Filistinlileri arkadan bıçakladı.

AKP hükümeti 26 Haziran'da gayri meşru İsrail ile ilişkilerini iyileştirecek bir anlaşmaya imza attı. İsrail basınına göre bu anlaşma sonrasında; Türkiye ile İsrail'in Birleşmiş Milletler (BM) ve NATO gibi platformlarda birbirlerinin çıkarlarına zarar vermeyeceği, Türkiye'nin Hamas'ın elindeki İsrail askerlerinin salınması için arabulucu olacağı, İsrail'in Mavi Marmara için tazminat vermesi pazarlıklarının karşısında İsraili askerler için Türkiye mahkemelerinde açılan davaların "düşürüleceği", Türkiye'deki Hamas faaliyetlerinin sınırlandırılacağı, iki ülke arasında askeri ve istihbari işbirliğinin hızlandırılacağı, ayrıca doğalgaz konusunda görüşmelerin başlayacağı anlaşılıyor. Bu maddelerin hepsi, **birbirinden sağlam birer ihanet vesikasıdır!**

Başbakan Binali Yıldırım'ın açıkladığı anlaşma içeriğinde ise, Filistin halkının çıkarına olduğu iddia edilen iki şey var: birincisi, "ambargonun kalkması" ve Aşdod limanından Gazze'ye 10 bin tonun üzerinde insani yardım girmesi, ikincisi TOKİ'nin, Gazze'de konut projeleri yapması.

Deniz ablukası devam

Biz, AKP ambargoyu devralacak demistik. Öyle de oldu. Açıkça söylüyoruz: Türkiye hükümeti, Gazze'de İsrail'in gardiyanı oldu! Aşdod Limanı, İsrail işgali altındaki bir limandır. Gazze'nin limanı dururken, yardımların bu limandan girmesi neyle izah edilebilir? Bunun yanı sıra, bundan çok daha ağır bir uygulama olan, Gazze'ye yönelik askeri abluka da açık bir şekilde sürüyor. Bakın, Binali Yıldırım anlaşmayı Türkiye'de açıklarken, İsrail Başbakanı Netanyahu da Roma'da açıklama yapıyordu. Ne dedi? "Türkiye ile anlaşmamız sonrasında da İsrail'in Gazze'ye uyguladığı savunma amaçlı deniz ablukası devam edecek."

İnsani yardım ikiyezülülüğü

Türkiye, Gazze'ye insani yardım yolluyor. TOKİ gidip cami, inşaat yapacakmış. Daha önce yazdığımız yazılarımızda da ifade ettik. Tekrarlıyoruz: Gazze'de bir deprem mi olmuştu? Hayır! Gazze'yi, Filistin topraklarının işgalcisi olan, sizin "normalleştirdiğiniz" gayri meş-

ru devlet, yani İsrail bombalamıştı. Bu durumda soruyoruz: bir yandan, bu halkın uğradığı zulmün sistematik kaynağı olan İsrail ile ilişkileri geliştirip, onu NATO'ya davet edip güçlendirirken, öbür yandan insani yardım yollamak kadar ikiyezülülü bir politika olabilir mi? Bunu Netanyahu kendi ağzıyla itiraf ediyor: "[bu anlaşmanın] İsrail ekonomisi üzerinde muazzam etkileri olacak ki bu sıfatı iyice tarttıktan sonra kullanıyorum." Türkiye'nin yaptığı, bir yandan yangını yellerken, öbür yan-

dan ateşin kenarına su serpmektir.

Arabuluculuk değil, İsrail'e jandarmalık

Dahası, İsrail kaynakları ısrarla Türkiye'nin Hamas'ın Gazze'den İsrail'e yapacağı saldırıları engelleme teminatı verdiğini söylüyor. Türkiye tarafı bunu reddetse de, Türkiye'nin, İsrail'e karşı Hamas'ın veya Gazze topraklarındaki herhangi başka bir gücün askeri eylemlerini durdurması demek, Filistinlilere karşı günbegün işlenen ırkçı

cinayetlerin ve vahşetin cevapsız kalması demektir. Erdoğan ve AKP iktidarının buradaki konumu bir arabuluculuk değil, Gazze üzerinde İsrail'in jandarmalığını yapmaktır. İsrail'e kök söktüren Filistin direnişini pasifize etmektir.

ABD ve İsrail'e dost olan Filistin'e düşmandır

Bunların yaptığı, yapacağı bu. Siyasal İslam, Filistin konusunda çuvalladı. Gerçek yüzü ortaya çıktı. Olay bu kadar net!

Şu ya da bu sebeple, Erdoğan'ı ve AKP'yi samimi bularak şimdiye kadar peşinden gitmiş işçi, emekçi kardeşlerimiz şunu iyi anlamalılar: bunlar, bir avuç doğalgaz için, İsrail'in Filistinlilerden çaldığı ve Avrupa'ya satacağı doğalgaz için, ümmetimiz dedikleri Filistinlileri arkadan bıçakladılar. Bunların dini ve imanı, banka hesaplarındaki basamak sayısıdır. Bunları iyi tanıyın! Biz ise Siyonizme karşı uzlaşmaz mücadelemizi İsrail yıkılana kadar sürdüreceğiz. ABD ve İsrail ile dost olanın Filistin'in düşmanı olduğunu, AKP ve Erdoğan'ın gerçek yüzünü teşhir etmeye devam edeceğiz!

Suriyelilerin vatandaşlık tartışması

Peki sorunu yaratan Türkiye vatandaşları ne olacak? Mesela Türk patronları? Mesela Erdoğan?

Erdoğan'ın Suriyeli göçmenlere vatandaşlık verileceğini açıklaması Türkiye'de sayıları yavaş yavaş 3 milyona dayanmakta olan Suriyelilerin konumu ve geleceği üzerine bir tartışma başlattı. Erdoğan'ın henüz mülteci statüsü dahi vermediği Suriyelilere vatandaşlık vaat etmesinin ikiyezülüle, siyasi çıkar ve beklentiler doğrultusunda gerçekleştiği aşikâr. Zira Erdoğan ve AKP iktidarı, son dönemde adım adım çark etme sinyalleri verdiği Suriye politikasıyla, bizzat sözü edilen milyonlarca insanın evinin yurdunun yangın yerine dönmesine katkı sağlamıştır. Sonra da Türkiye'ye sığınan göçmenleri Davutoğlu'nun iğrenç deyimiyile AB ile "Kayseri pazarlığı"nda masaya sürmüştür. AB'den para koparmak için binlerce insanın Ege'nin soğuk sularında can vermesine yol açmıştır.

Fırsatını bulduğunda canhıraş kendini Avrupa'ya atmaya çalışan Suriyelilerin görüntüsü Erdoğan ve AKP Türkiye'si'nin onlar için de pek cazip olmadığını kanıtladı. Dolayısıyla Erdoğan'ın Suriyeli göçmenler üzerinden giriştiği her politik hamlenin ikiyezülüle olduğu ve ne Suriyelilerin ne de yerleşik Türkiye vatandaşlarının menfaatini gözetmediği açıktır.

Öte yandan Erdoğan'ın açıklamalarının geniş bir kesimde Suriyeliler aleyhinde ayrımcı, yer yer ırkçı bir historiye yol açmış olduğu da ortada. Halkın hiç de temelsiz olmayan korkuları var. Hâlihazırda kaçak çalıştırılan Suriyelilerin mevcut işsizliği körüklemesi ve ücretlerin düşmesine sebep olması, Suriye'den göç edenlerin arasında tefirci mezhepci örgütlerin militanlarının olması ve Türkiye'de artan DAİŞ eylemleri gibi... Bunlar tabii ki önemli. Ancak hiçbir Suriyelilere yönelik ayrımcı ve ırkçı yaklaşımların gerekçesi olamaz. Aylan bebeğe ağlayıp, aynı trajedinin parçası milyonlarca karşı ayrımcılık yapmak, Erdoğan

ve AKP'nin ikiyezülülüğünü paylaşmak demektir. Suriyelilerin toplu hâlde denize girip eğlenirken çekilen videolarını paylaşarak hakaretler etmenin, göçmenlerin görgüsüzlüğüne değil ayrımcılık yapanın yaşadığı vicdani ve ahlâki tahribatı ve bilinç kaybını sergilediği açık değil mi? Bu denizler Suriyeliler için sadece mezar mı olmalı?

Sorun yeterli iş olmaması değil, sorun işlerin başında patronların olması

Bir Türkiye vatandaşının şu ya da bu şekilde Suriyeli ya da başka kökenden herhangi bir insanla eşit olmaktan kaybedeceği hiçbir şey yoktur. Daha önce de söyledik, yinelıyoruz. Milyonlarca Suriyeli de dâhil olmak üzere Türkiye'de herkes için iş ve aş olanağı mevcuttur. Herkesin barınmasını rahatlıkla sağlayacak konutlar mevcuttur. Hatta emlak spekülasyonu dolayısıyla Türkiye'de bir milyonluk konut fazlasının oluştuğu da bilinmektedir. Sorun, konutların spekülasyon konusu birer meta olması, fabrikaların, işyerlerinin sermayenin özel mülkiyetinde işletilmesidir. Kâr için üretim yapılmazdır. Sorun kapitalist sistemdir. Eğer sosyalist bir planlama ile herkese ça-

alışma hakkı sağlansa ve iş saatleriyle ücretler oynak merdiven sistemiyle mevcut işgücüne göre planlansa 3 milyon Suriyeli'nin üretime katılması sadece iş saatlerinin azalmasına ve üretimin artmasına yol açardı. Sorumlu, Suriyelileri ucuz işgücü olarak gören ve değerlendiren özbeöz Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı patronlardır. Eğer birilerinden nefret edilecekse, bu gözünü kâr hırsı bürümüş kapitalistler ve "Suriyeliler fabrikalara ilaç gibi geldi" diyen AKP'li Gaziantep Belediye Başkanı Fatma Şahin gibi burjuva politikacıları olmalı.

Bombaların, katliamların sorumlusu Suriyeliler değil AKP ve Erdoğan

Her Suriyeli gördüğünde ona potansiyel terörist gözüyle bakmanın da iler tutar bir yanı yoktur. Pek çok mülteci kampının tefirci mezhepci örgütlerin militan ve lojistik yatağına dönüştüğü aşikârdır. Ancak bu durumun müsebbibi de hiç şüphesiz Erdoğan ve AKP iktidarının kendisidir. Bu örgütleri destekleyip, bunlar aracılığıyla Suriye'de söz sahibi olmaya çalışan iktidarın politikasını eleştirmeden faturayı toptan Suriyelilere kesmek tutarsızlık olur. Dahası

DAİŞ'in Türkiye'de gerçekleştirdiği katliamları yapanların, organize edenlerin ekseriyetle Türkiye vatandaşı olduğu da biliniyor. Son Atatürk Havalimanı katliamını yapanlar ise Çeçen çıktı. Suruç'tan 10 Ekim katliamına, oradan bugünlere gelinceye kadar katliamlara göz yuman, DAİŞ teröristlerini yakalayıp serbest bırakan, rahatça propaganda ve örgütlenme yapmalarına olanak sağlayan Türkiye Cumhuriyeti'nin güvenlik ve istihbarat örgütlerinde Suriyeliler mi görev alıyor?

Şunu açıkça görmeliyiz ki Erdoğan ve AKP, Suriyelilere vatandaşlık açıklamasını yaparak bir anda ülke gündemini değiştirmiş, iktidarın çökene ve çürüyen iç-dış politikası dolayısıyla oluşan haklı tepkinin bir anda Suriyeli göçmenlere yönelmesine sebep olmuştur. Bu oyuna gelmeyelim. Vaziyetin esas sorumlusu olan Erdoğan ve AKP iktidarından hesap soralım. Sömürüye ve patronlara karşı birlikte mücadele edelim. Suriye'yi bu hâle getiren, yangını çıkarıp üstüne benzin döken emperyalizme karşı çıkalım. Suriyelilerin barış içinde ülkelerine dönebilmelerine yardım etmenin, Türkiye'de ve bölgede eşit ve insanca hep birlikte yaşayabilmemizin yolunu böyle bulabiliriz.

Gençlik mücadelesi

Gençlik "Suruç için adalet, herkes için adalet" kampanyasında birleşti

9 Haziran 2016 günü, İstanbul Taksim'de yapılan bir toplantı ile aralarında DİP'li Öğrenciler'in de bulunduğu gençlik örgütleri bir araya gelerek Suruç Katliamı ile ilgili belirli talepler etrafında birleşmiş ve "Gençlik Örgütleri" imzasıyla "Suruç için adalet, herkes için adalet" kampanyasını başlatmışlardır. Taleplerini, Suruç davasının üzerindeki gizliliğin kaldırılması, Suruç katliamının sorumlularının yargılanması, bu saldırının Amed ve Ankara Garı'nda gerçekleşen bombalı saldırılarla ilişkisini açıklanması ve Suruç katliamı ile ilgili bütün belgelerin açılması olarak belirleyen kampanya, çeşitli zamanlarda, çeşitli şehir-

lerde ve çeşitli biçimlerde yapılan çalışmalar ile devam ediyor.

"Suruç için adalet" sesinin yükseltilmesi, kampanya taleplerinin daha gür bir sesle haykırılması; onlarca gencin, işçinin, emekçinin öldürüldüğü bombalı saldırıların siyasi alt yapısının zihinlerde daha da berraklaşmasını kolaylaştıracaktır ve söz konusu katliamlarda kaybettiğimiz canlarımızın hesabının sorulması için önemli bir adım olacaktır. Dolayısıyla bu kampanyaya destek vermek, kampanya taleplerini haykırarak hepimiz için önemlidir ve söz konusu katliamların siyasi sorumluları hesap verene kadar bu taleplerin peşini bırakmamak gerekir.

Liselerden yükselen isyan: Umut edebilmek için omuz omuza vermekten başka bir şansımız yok

Genç nüfusun sahip olduğu mücadeleci potansiyel uzun zamandır iktidarların öğrencileri apolitikleştirmeye çalışmasına yol açmıştır. Bunun en görünür örneği 1980 darbesinin ertesinde kurulan ve üniversiteleri kurulduğu günden bu yana iktidar baskısı altında bırakan YÖK'tür. Ancak son zamanlarda yaşanan olaylar ve AKP iktidarının "Proje Okullar" programı adı altında kendi zihniyetini çok daha genç bir yaş grubuna aşılama çabası göstermiştir ki artık iktidarın baskıcı politikaları liselerde de çok daha yoğun bir şekilde boy göstermeye başlamıştır.

AKP iktidarı bu eğitim yılının başında uygulamaya soktuğu program dahilinde kırk bir liseyi doğrudan Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlayarak bu okullara hükümet yandaşı olan ve dolayısıyla aynı gerici zihniyete sahip müdürler atadı. Bir özel lise öğrencisi olarak benim okulumda böyle bir durum yaşanmamış olsa da devlet liselerinde okuyan birçok arkadaşımın birinci elden tanıklık ettiği baskının temelinde, aynı unsurlar vardır. Homofobi, kadın düşmanlığı, tek tipleştirme, dini değerlerin zorla dayatılması, muhalif olanın susturulması, farklı olanın dışlanması bu baskının köklerinde yatan nedenlerdir.

Mevcut uygulamalar ise bütün bu kavramların harmanlandığı ortak zihniyetin ürünüdür; cinsel tercihten veya muhalif kimliğinden dolayı yazarların söyleşilere çağrılmalarının engellenmesi, köklü ve yenilikçi lise geleneklerinin yasaklanması, iktidarın ağızından düşmeyen ve basit siyasi çıkarlar uğruna ortaya atılan sözde önemli günlerin anılması ve katılımın zorunlu tutulması, gençlerin özgürlükçü fikirlerini paylaşabildikleri fanzinlerin sansüre veya kapatılmaya maruz bırakılması, bağnaz din anlayışına eleştiri getirdikleri için öğretmenlerin işten çıkartılmaları ve daha nice olay. Bütün bunların sonunda ise ülke genelinde liselerden yükselen bir isyan çıktı...

Asla düşünülmemelidir ki bu yükselen çıkış sadece son bir yıl içerisinde adı geçen Proje Okullar'daki uygulamalara karşı yükselmiştir. Her isyanın arkasında olduğu gibi bizlerin tepkisinin arkasında da sonu gelmez bir birikmişlik söz konusudur. Liselerde kol gezen karanlık belki de ülkenin en ücra köşelerinde, yetimhanelerde, yardım vakıflarında, devlet dairelerinde ve saraylarda olanların yanında bir hiçtir. Karanlık; örtbas edilen her tecavüz vakasında, atarlık söyleme sınırları her kadın

cinayetinde, sözde din ve vatan adına elden ele geçen her örtülü dolarda, bilimsel düşüncenin yok sayıldığı her TÜBİTAK projesinde, oruç tutmuyor diye bir başkasının her darp edilmiş bütünü acımasızlığıyla vardır. Bizlerin bildiriler vasıtasıyla birbirimizin yanında olduğumuzu duyurmamız, bu birikmişliğin zaruri bir sonucudur ve aynı zamanda hiçbir şeyin sonu değildir. Çünkü yaşam alanlarımızı, benliğimizi, hür düşüncemizi ve özgürlüğümüzü gasp eden bu zihniyet ancak ortak bir mücadele sonucunda alaşağı edilebilir.

Türkiye siyasal İslam ve sermaye ortaklığı çerçevesinde karanlık ve baskıcı bir dönemden geçiyor olsa da, insana ve insanlığa dair bütün umutlarımız serseri bir kurşunun, bir esnaf bıçağının veya polis copunun avuçlarına teslim edilmiş olsa da, mezhepçi nefret söylemleri dönüp dolaşıp emekçileri, öğrencileri, hayatının baharında yaşatılmayı bombalı katliamlarda öldürse de biz gençler olarak güneşli günlerin elbette geleceğini unutmamalıyız. Ancak yine unutmamalıyız ki, umut edebilmek için birleşik bir mücadelede omuz omuza vermekten başka bir şansımız yok. Yeter ki güneşin sofrasını kurmak uğruna fedakârlıklar yapmaya hazır olalım.

Koç Lisesi'nden bir öğrenci

Liselilerin sesi Sınıf'ın 8. sayısı çıktı!

İLETİŞİM
sinifagel@gmail.com
facebook.com / siniftan

Atlen Yıldırım Eğitim Kampı'nda buluşalım!

Devrimci İşçi Partisi (DİP), her yaz düzenlediği eğitim kampının bu yıl yedincisini, 25-28 Ağustos tarihlerinde Dikili'de gerçekleştiriyor. DİP bu kampı 18 Nisan günü kaybettiğimiz yoldaşımız, DİP Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım'a ithaf ediyor. Kamp tüm yaşamı devrimci mücadeleyle geçen, hasta yatağındaki son günlerinde dahi mücadeleden vazgeçmeyen yoldaşımızı anmanın, mücadeleyi onun anılarından öğrenmenin gururuyla toplanıyor.

Konumuz "Türkiye'de sınıf savaşları ve anti-emperyalist mücadeleler"

Geride bıraktığımız sene son derece önemli siyasi gelişmelere sahne oldu. 7 Haziran seçimlerinde AKP'nin büyük bir siyasi yenilgiye uğramasının ardından Kürt savaşını yeniden başlatması, 5 Haziran Diyarbakır ve 20 Temmuz Suruç'la başlayan ve 10 Ekim Ankara'da devam eden DAİŞ katliamları hükümet ve Erdoğan'ın Türkiye'yi adım adım Suriyeleştirilmesinin güçlü göstergeleri oldu. Bunları katliamların ve bombaların gölgesinde yapılan 1 Kasım oylaması, Türkiye'nin Suriye'deki savaşa daha fazla müdahil olma çabaları, NATO'yu işin içine çekmek için Rus uçağının dü-

şürülmesi provokasyonu gibi gelişmeler izledi. DİP, Ortadoğu'da ve Suriye'de yaşanan savaşın geldiği aşamada Üçüncü Dünya Savaşı'nın artık elle tutulur bir tehlike haline geldiğini tespit ederek Şubat sonunda I. Olağanüstü Kongresi'ni topladı. Dünya soluna, işçi sınıfına, emekçilerine ve tüm ezilenlere dünya savaşını devrimci sınıf savaşına çevirme çağrısı yaptı. DİP'in olağanüstü kongresi Türkiye'deki belirleyici faktörün de sınıf mücadelesi olduğuna işaret ediyor, Türkiye'nin politik hayatında esas büyük değişikliğinin işçi sınıfının yumruğunu siyaset masasına vurması ile gerçekleşeceğini altını çiziyordu. İşte bu siyasi tespitler ve kongrenin önümüze koyduğu görevler doğrultusunda Atlen Yıldırım Eğitim Kampı'nın başlığı "Türkiye'de sınıf savaşları ve anti-emperyalist mücadeleler" olarak belirlendi. Hürriyet devrimi ve kitlesiz tepeden burjuva devrimi olarak Cumhuriyet'ten başlayarak sınıf mücadeleleri temelinde darbeler, burjuvazinin iç savaşı, siyasal İslam ve "sosyal demokrasi"nin sınıf temelleri ele alınacak. Türkiye'deki sosyalist hareket, Trotskizm ve DİP'in tarihinin yanı sıra işçi mücadeleleri, sendikal hareket tarihi de ana oturumlara konu olacak.

Eğitim kampında ayrıca Birinci Dünya Savaşı sırasında yapılan Sykes-

Picot Anlaşması'nın 100. yılında Ortadoğu'nun bölüşülmesi, emperyalizm ve Türkiye'nin emperyalizmle ilişkisi tartışılacak. Ortadoğu savaşı, somut bir tehlike olarak Üçüncü Dünya Savaşı ile Türkiye'de siyasal durum ve görevlerimiz de III. Kongre ve I. Olağanüstü Kongre kararları ışığında ele alınacak.

Yapılacak ek oturum ve atölyelerle anti-emperyalist mücadele, kadın mücadelesi, enternasyonal faaliyet ve gençlik mücadelesi de kamp katılımcıları tarafından tartışılacak. Kampımızda siyasi oturum ve atölyelerin yanı sıra kültür sanat alanında ve yıl içerisindeki çalışmalarında yoldaşlarımızın yararlanabileceği alanlarda teknik atölyeler ve çeşitli sosyal faaliyetler de düzenlenecek.

Yoğun eğitimlerin yanı sıra yoldaşlarla, mücadelenin içinden işçilerle, uluslararası katılımcılarla birlikte olmanın mutluluğunu yaşayacağımız ve deneyimlerimizi paylaşarak birbirimizden öğreneceğimiz bir yaz kampı daha bizleri bekliyor. Yoldaşlarımızla, dostlarımızla birlikte olmanın verdiği güç ve motivasyonla yepyeni bir mücadele dönemine birlikte hazırlanmak için haydi, eğitim kampına!

Atlen Yıldırım Eğitim Kampı

Türkiye'de sınıf savaşları ve anti-emperyalist mücadeleler

Tarih: 25-28 Ağustos / Yer: Dikili

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

dip.org.tr / facebook.com/devrimciscipartisi / twitter:@gercekpartisi / egitimkampidip.org.tr

DİP'li kadınların davasında özsavunma, kadın dayanışması ve enternasyonalizm kazandı!

DİP'li kadınların davasında devlet sanık sandalyesine emekçi kadınların dayanışmasını, halkların kardeşliğini ve işçi sınıfının öncüsünü inşa etmek için yola çıkan bir partiyi oturtmaya çalışmış ve başarısız olmuştur. Çorlu'dan Sur'a, Cizre'ye, Nusaybin'e, İdil'e uzanan kardeşlik elini engellemeye çalışanlar yenilmiştir; bu dayanışma Arjantin'e, Rusya'ya, Yunanistan'a, İtalya'ya kadar yayılmıştır. Türkiye'den ve dünyanın dört bir yanından sosyalist partiler, sendikalar ve kadın örgütleri Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu'da yükselttiği sesi sahiplenmiştir. Kazanan kadın dayanışmasıdır, sınıf dayanışmasıdır, enternasyonalizmdir!

Çorlu'da, Devrimci İşçi Partisi altı kadın hakkında partinin 8 Mart bildirisini dağıttıkları için terör örgütü propagandası suçlamasıyla açılan davanın karar duruşması 13 Haziran'da görüldü. Dava emekçi kadınların dayanışmasının, halkların kardeşliğinin yargılanamayacağı bir kez daha kanıtlanmasıyla; DİP'li kadınların beraati ile sonuçlandı.

Devrimci İşçi Partisi bildirisini emekçi kadınları özel istihdam bürolarına, kiralık işçiliğe, taşerona, esnek çalışmaya, kıdem tazminatının gaspına karşı haklarını savunmaya çağırıyordu. Bunun yanında devletin mahkemelerince korunan tacizcilerle, tecavüzçülerle, kadın katilleriyle karşı karşıya kalan kadınları yaşamlarını savunmaya çağırıyordu. Emekçi kadınları kapitalizme, erkek egemenliğine ve savaşa karşı mücadelenin en ön saflarına çağıran bildirinin, Kürt illerinde devlet görevlileri tarafından aşağılanan ve hayatları tehdit edilen kadınların özsavunmasını selamlayan cümlesinin cımbızlanması ile dava açılmıştı. Davanın ilk

duruşmasında, yargılanan yoldaşlarımız ve parti avukatları özsavunmanın dünyanın neresinde olursa olsun bütün kadınlar için evrensel bir hak olduğunu, şiddeti uygulayanın devlet görevlisi olmasının bunu değiştirmeyeceğini savunmuşlardı.

26 Mayıs'ta görülen ilk duruşmada hezimete uğrayan savcı ve mahkeme heyeti karar duruşmasında çok daha düşmanca bir tavır takındı. Son ana kadar mütalaasını açıklamayan savcı duruşmada özsavunmayı selamladıkları için yargılanan kadınların hapis cezası ile cezalandırılmalarını ve ayrıca bildirinin yazılmasından sorumlu olanlar hakkında suç duyurusunda bulunulmasını istedi.

Savcının bu mütalaasına karşı parti avukatları devletin Kürt illerinde işlediği suçları bir kez daha kanıtlarıyla mahkemeye sunarak kadınları buna karşı özsavunmaya çağırmanın suç değil, sosyalistler için bir görev olduğunu vurgulayan savunmalarını yaptılar. İşçi sınıfı öncülüğünde toplumun tüm ezilen kesimlerinin kurtuluşu için mücadele eden bir partinin, kadınların

kurtuluşu için mücadele etmekten geri durmayacağını ortaya koydular. Yoldaşlarımız parti bildirisinde yazan her bir kelimeyi sonuna kadar savundular. Dün kadınları özsavunmayı yükseltmeye çağırdıkları gibi mahkemeden çıktuktan sonra da buna devam edeceklerini kararlılıkla söylediler. Aslında bu noktadan sonra mahkemenin vereceği kararın bir önemi kalmamıştı, çünkü kazanan şimdiden yargı-

lamalarla emekçi kadınların mücadelesinin durdurulamayacağını gösteren DİP'li kadınlar olmuştur. Savunmalardan sonra mahkemeden, devletin kendisine yönelik en ufak eleştiriyi dahi cezalandırmayı hedeflediği bir dönemde beklenmedik bir karar çıktı. Mahkeme heyeti oy çokluğuyla yoldaşlarımızın beraatına karar verdi.

6 DİP'li kadının davası bizlere şunu gösteriyor: devlet sanık

sandalyesine emekçi kadınların dayanışmasını, halkların kardeşliğini ve işçi sınıfının öncüsünü inşa etmek için yola çıkan bir partiyi oturtmaya çalışmış ve başarısız olmuştur. Çorlu'dan Sur'a, Cizre'ye, Nusaybin'e, İdil'e uzanan kardeşlik elini engellemeye çalışanlar yenilmiştir; bu dayanışma Arjantin'e, Rusya'ya, Yunanistan'a, İtalya'ya kadar yayılmıştır. Türkiye'den ve dünyanın dört bir yanından sosyalist partiler, sendikalar ve kadın örgütleri Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu'da yükselttiği sesi sahiplenmiştir. Kazanan kadın dayanışmasıdır, sınıf dayanışmasıdır, enternasyonalizmdir!

Geçmişten bugüne; işçi sınıfının, toplumun tüm ezilen kesimlerinin ve tabii ki emekçi kadınların kurtuluşu için verdiğimiz mücadelenin yargılamalarla durdurulamayacağı bir kez daha tescillenmiştir. Devrimci İşçi Partisi aynı kararlılıkla, devrimci Marksizm bayrağını işçi havzalarında, fabrikalarda, madenlerde, tersanelerde yükseltmeye devam edecektir!

Kadının istihdamdaki yeri: Yedek ve ucuz işgücü

Erkek egemenliği ve onunla iç içe geçen kapitalizm için kadın, yedek ve ucuz işgücü. Sigortalı, sendikalı, güvenceli, tam zamanlı istihdam için, eşit işe eşit ücret için, erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınların öncülüğünde fiili mücadele şart.

7 Mart 2016 tarihli TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) haber bültenine göre Türkiye nüfusunun %49,8'ini kadınlar oluşturuyor. 79 milyona yakın bir ülkenin yarısı kadınlardan oluşuyor. Peki, nerede bu kadınlar? İşyerinde, sokakta gerçekten erkekler kadar kadınları da görebiliyor muyuz? Erkek egemen kapitalist sistem cinsiyetçi işbölümü ile kadınların uzun saatler ev içinde karşılıksız çalışması, ucuz ve yedek işgücü olarak üretime katılması üzerine kurgulanmış bir sistemdir. Çocuk bakımı ile tüm bakım ve ev işleri kadınların asli işi olarak görülüyor. Bu yüzden ki kadınlar istihdam alanında hep ikincil konumda. Devletin kurumu TÜİK de bu durumu verilerle ortaya koyuyor. TÜİK verilerine göre kadınların istihdam oranı %26,7 iken erkeklerde bu oran %64,8 olarak belirlenmiş. Gizlisi saklısı yok. Kadın istihdamı erkek istihdamının yarısı kadar bile değil!

Veriler aslında yalnızca rakamlarla ifade edildiği için önemli, yoksa bilmediğimiz şeyleri göster-

miyor. Biz zaten AKP'nin bu yöndeki çabalarına 14 yıllık iktidarı boyunca sık sık şahit olduk. AKP hükümeti, gerek meclisten geçen yasalarla gerekse de temsilcilerinin söylemleriyle kadınları iş hayatından uzaklaştırmayı amaçladıklarını apaçık ortaya koydu. Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı, Kadın İstihdam Paketi gibi planlarla kadını olabildiğince ev içinde tutmayı amaçladılar. Bunu da "Kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek" (2009-2015 yılları arasında Maliye Bakanı olarak görev yapan Mehmet Şimşek), "Evdeki işler yetmiyor mu?" (kendisinden iş isteyen kadına AKP Bakanı Veysel Eroğlu'nun verdiği cevap), "Evini çevirmekten imtina eden bir kadın iş hayatında ne kadar başarılı olursa olsun eksiktir, yarıdır" (Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan) sözleriyle tasdiklediler. Yalnızca bunlarla sınırlı değil elbette. AKP temsilcileri kadın düşmanı politikalarını buldukları her fırsatta dile getirmekten hiç çekinmediler.

Çifte mesaj

"Kadının 'doğal görevi' ev içindedir, çocuk yapmaktır, bakımdır" anlayışının bir diğer sonucu çalışma yaşamında kadınların erkeklerden daha düşük ücretler almasıdır. TÜİK verilerine geri dönelim. "Kadınlar tüm eğitim düzeylerinde erkeklerden daha düşük ücret aldı" diyor. Kadınların aldıkları ücretlerin düşüklüğü %1,3 ile %1,8 arasında değişiyormuş. Kadınların çalışma yaşamına girmesini bir yandan aile kurumunu ortadan kaldıracığı düşüncesiyle engellemeye çalışıyorlar. Diğer yandan, patronlar kadınları ucuz işgücü olarak gördüğünden erkek işçi çalıştırmak yerine kadınları çalıştırıp daha az ücret ödüyorlar. Yapılan iş aynı, işin çıktısı aynı ancak işi yapan kadın diye daha düşük ücret!

TÜİK'in yine aynı haber bülteninde 10 kadından 4'ünün eşinden ya da sevgilisinden şiddet gördüğü, kadınların siyasal alanda daha az yer aldığı, kadınların hane halkı ve bakım faaliyetine günde 4 saat

17 dakika ayırdığı rakamlarla ortaya koyulmuş. Bu verilere göre; bir kadın iş bulabilmek için mücadele ediyor, iş bulunca düşük ücretlere çalıştırılıyor, mesai bitiyor eve gidiyor 4 saat 17 dakikasını evdeki işlere ayırıyor, bir de üstüne şiddet görüyor. Kadınlar siyasal alanda neden daha az yer alıyor sorusunun cevabı da zaten verilmiş oluyor.

TÜİK verileri ne kadar sağlıklıdır bilinmez. Bunlar resmi rakamlar, kayıt dışı çalışmayı, patronların bankadan yatırıp elden geri aldıkları maaşları, resmi kayıtlara geçmeyen kadına yönelik erkek şiddeti vakalarını hesaba katınca sorunun boyutu çarpıcı bir hâl alacaktır. Bütün rakamların ötesinde gözle görülür bir gerçek kadınların toplumsal hayatın

birçok alanında erkeklerden daha az var olduğu. Kadınlar oldukları yerlerde ise toplumsal cinsiyetçiliğin açmazlarıyla mücadele etmek zorundalar. Kadınlara müjde diye çıkan her kanunun ardında aslında kadınların aleyhine sonuçlar yaratacak yeni düzenlemeler var. Erkek egemenliği ve onunla iç içe geçen kapitalizmin kadını nerede gördüğü bu kadar açıkken daha iyi şartlarda yaşamak için burjuva kanunlarından medet ummak olmaz. Sigortalı, sendikalı, güvenceli, tam zamanlı istihdam için, eşit işe eşit ücret için, erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınların öncülüğünde fiili mücadele şart.

Seçilmiş göstergeler	Erkek	Kadın
Okur-yazar olmayan nüfus oranı (25+ yaş) (%)	1,8	9,2
Yüksekokul veya fakülteden mezun nüfus oranı (25+ yaş) (%)	16,2	11,7
İstihdam oranı (15+ yaş) (%)	64,8	26,7
İşgücüne katılım oranı (15+ yaş) (%)	71,3	30,3
Genç işsizlik oranı (15-24 yaş) (%)	16,6	20,4

1916 Arap İsyanı

Emperyalizmle işbirliğinin yarattığı Ortadoğu felaketi

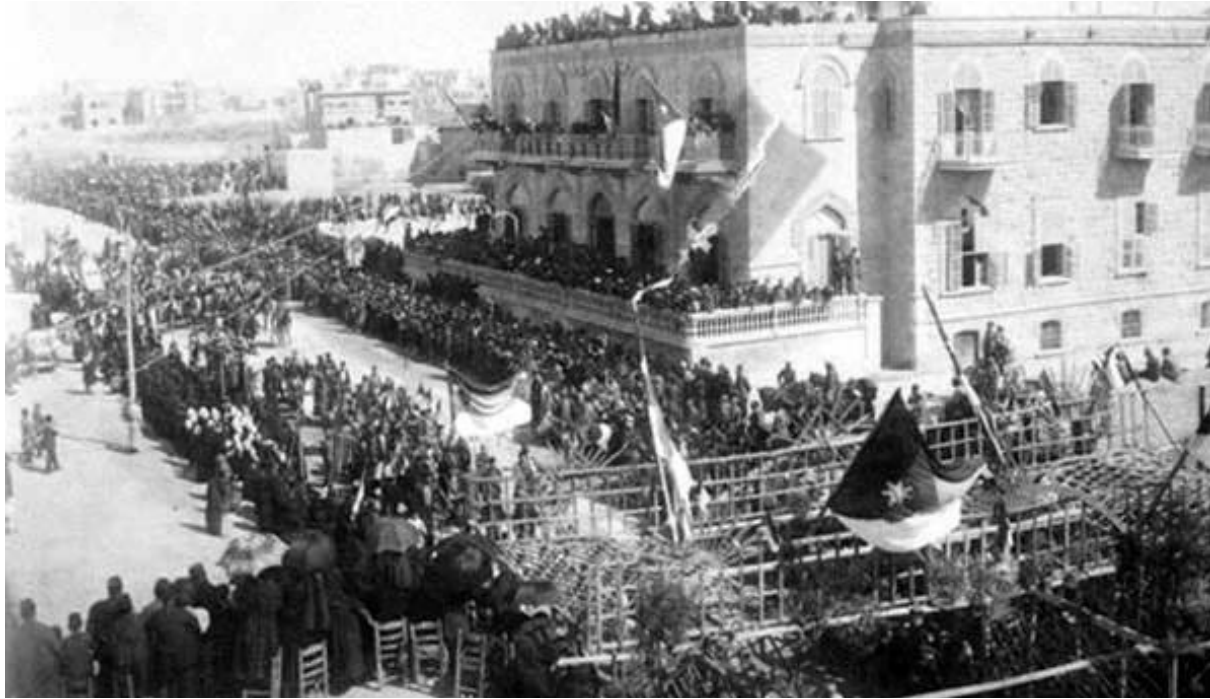
Bundan 100 yıl önce, 10 Haziran 1916'da, I. Dünya Savaşı'nın orta yerinde, Osmanlı'nın Arap topraklarında başlayan bir isyan Ortadoğu'nun kaderini belirleyecek bir olaylar zincirini başlattı. Mekke Emiri Şerif Hüseyin tarafından başlatılan bu isyan tarihe "Arap İsyanı" olarak geçmiştir. Şerif Hüseyin daha savaş başlamadan önce Britanya'yı kendine hamî olarak seçmişti. Bu yüzden Arap İsyanı büyük ölçüde İngiliz ve Fransız ordularının Osmanlı'ya karşı verdikleri savaşın bir uzantısı hâline geldi. Arap halkının kendi kaderini tayin hakkından kaynaklanan bir ulusal sorun, emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarıyla iç içe geçti. Bugün emperyalizmle işbirliği içinde ulusal kurtuluşun hâlâ denendiği bir dünyada Ortadoğu'daki bu ilk deneyimin ne sonuç verdiğini anlamak bize büyük bir aydınlık getirir.

Bundan 100 yıl önce, 10 Haziran 1916'da, I. Dünya Savaşı'nın orta yerinde, Osmanlı'nın Arap topraklarında başlayan bir isyan Ortadoğu'nun kaderini belirleyecek bir olaylar zincirini başlattı. Mekke Emiri Şerif Hüseyin tarafından başlatılan bu isyan tarihe "Arap İsyanı" olarak geçmiştir. Bu isyan kendi başına hiçbir önem taşımaz. Arap yarımadasının, yani esas olarak bugünkü Suudi Arabistan'ın batısında, Kızıl Deniz kıyısında, İslam'ın kutsal yerleri Mekke ve Medine'nin de bulunduğu Hicaz'da isyan eden Arap göçebe aşiretleri ancak çöllerde gerilla tipi savaşla Osmanlı ordusuna taciz operasyonları yapabiliyordu. Ama Şerif Hüseyin daha savaş başlamadan önce Britanya'yı kendine hamî olarak seçmişti. Bu yüzden Arap İsyanı büyük ölçüde İngiliz ve Fransız ordularının Osmanlı'ya karşı verdikleri savaşın bir uzantısı hâline geldi. Yani Arap halkının kendi kaderini tayin hakkından kaynaklanan bir ulusal sorun, emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarıyla iç içe geçti. Bugün emperyalizmle işbirliği içinde ulusal kurtuluşun hâlâ denendiği bir dünyada Ortadoğu'daki bu ilk deneyimin ne sonuç verdiğini anlamak bize büyük bir aydınlık getirir.

"Araplar bizi arkamızdan vurdu" mu?

Arap İsyanı'nın haklı nedenleri olmadığı anlamına gelmiyor bu. Osmanlı'nın son dönemi, bütün halkların uluslaşma sürecinin belirleyiciliği altında gelişmişti. Yunanlar, Sırp, Bulgarlar, Makedonlar, Arnavutlar sırayla bağımsızlık uğruna ayaklanmışlardı. 20. yüzyılın başına gelindiğinde, bir yandan Lenin ve Bolşeviklerin, öte yandan ABD Başkanı Woodrow Wilson'ın ısrarlı çabasıyla **ulusların kendi kaderini tayin hakkı** insanlığın gündeminde yerini almıştı. Arap halkı da adım adım kendi kendini yönetme yönünde çabalar içine girmişti. Mısır, ta 19. yüzyılın başından itibaren başkaldırmıştı. Ama 20. yüzyılın başına gelindiğinde Ortadoğu'daki diğer Arap toprakları henüz Osmanlı'nın hâkimiyetindeydi. Mezopotamya (bugünkü Irak), Levant ya da Şam (bugünkü Suriye artı Lübnan), Filistin ve Ürdün, Suudilerle çekişme içinde de olsa Arap Yarımadası ve onun güneyinde Yemen hep Osmanlı toprağı idi. Sadece 19. yüzyılın sonlarında Britanya (o dönem tarihinde daha alışıktığımız için İngiltere diyelim) Hindistan yolunu emniyete almak için Kuveyt, Katar, Umman, Bahreyn gibi bazı karakollar edinmişti.

Arap milliyetçiliği, yerleşik ya da göçebe aşiret hayatının toplumsal ilişkilerin temelini oluşturduğu Arap yarımadasında değil, ticaretin,

kapitalizmin, kentleşmenin geliştiği Irak, Suriye ve Filistin'de gelecekteki doğal olarak. Arap yarımadasında 19. yüzyılın başından sonuna kadar devam eden Suudi devleti girişimi, modern ulus devlet dinamiklerinin değil, Vahhabi adını taşıyan ve bugün de Suudi devletinin resmi dini olan gerici bir mezhepçi dinamiğin ürünüydü. I. Dünya Savaşı'na gelindiğinde gelişkin Arap toplumlarında birtakım gizli cemiyetler kurulmuştu. Bağdat'ta Ahad, Şam'da ise el Fatat, toprak sahiplerini, ticaret erbabını, aydınları, Osmanlı ordusundaki Arap subayları ulusal dava çevresinde birleştiriyordu. 1916 Arap İsyanı'na giden yolda, Osmanlı'nın Arap toplumunda uyanmakta olan bu ulusal onur mücadelesine yaklaşımı da rol oynamıştır. Ortadoğu'yu yönetmekte olan İttihat ve Terakki'nin en önemli üç yöneticisinden biri olan Cemal Paşa, savaş döneminde Arap milliyetçilerini işkence, Divanı Harp ve idam yoluna başvurarak ağır bir baskıya tâbi tutmuştur. Şam'da 1915 Ağustos ayında 11 önder, 1916 Mayıs'ında ise 21 önder idam edilmiştir. Suçları "hıyaneti vataniye"dir. Kimin vatani? İttihat ve Terakki bu dönemde çok ağırlıklı Türkçü bir politika güderken Arapların kendi ulusal özgürlükleri için çalışması neden suç olsun?

Buna rağmen bir nokta iyi anlaşılmalıdır. Arapların büyük çoğunluğu

Şerif Hüseyin'in isyanına katılmamıştır. Bu bile "Araplar bizi arkadan vurdu" ideolojisinin safсата olduğunu gösterir. Onun dışında kendi ulusal haklarını Araplar neden sahiplenmesinler?

Sykes-Picot ve Balfour Deklarasyonu

I. Dünya Savaşı döneminde Ortadoğu üzerine İngiliz ve Fransız emperyalizmleriyle Alman-Osmanlı ittifakı arasında verilen mücadele, aslında ta 19. yüzyılın başına kadar giden bir uluslararası rekabetin yarattığı zincirde son halka idi. Britanya (daha alışıktığımız için İngiltere olarak anacağız) 18. yüzyılda eline geçirdiği dev sömürgeci Hindistan'ı korumak amacıyla Afganistan'dan Arap yarımadasına kadar koskoca bir coğrafyayı başka güçlere kaptırmamaya çalışıyordu. Önce Fransızlara, sonra Ruslara, en sonunda Almanya'ya karşı. Almanya, İmparator II. Wilhelm ile II. Abdülhamid'in karşılıklı işbirliği temelinde 1880'li yıllardan itibaren Ortadoğu'ya nüfuz ediyor, 1888'den itibaren Bağdat demiryolunun, 1900-1908 arasında da Hicaz demiryolunun yapımını üstleniyordu. Osmanlı ordusu Prusya'nın ünlü askeri geleneğine teslim ediliyor, sonunda 1913'ten itibaren Alman generali Liman von Sanders Osmanlı ordusunun başkomutanı ya-

pılıyordu! İttihat ve Terakki'nin 1908 devriminin siyaseten gerici bir zemine yerleştiği 1913 sonrasında (yani Marksist terminolojiye göre "Terimidor dönemi"nde) geliştirdiği politika, Osmanlı'nın 1914'te savaşa Alman komutası altında girmesiyle sonuçlanıyordu. Osmanlı bir yarı-sömürge idi, ama bu savaşta **somut olarak** amacı diğer emperyalist devletlerden hiç farklı değildi: doğuda Türki ve Müslüman çoğunluklu toprakları fethederek genişleme yoluyla ayakta kalmak. Yani soygun ve yağma! İttihatçılar bunun için bir de dini kisse yaratıyor, padişah-halifeden "Cihad-ı Ekber" fetvası alıyorlardı.

"Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak" deyi mi Türkçe'ye belki de bu dönemde yerleşmiştir. İngiltere ve Fransa, Almanya'nın İslam dünyasına doğru bu büyük atağına cevaben Osmanlı'nın doğudaki topraklarını (Rusya'yı da katarak) kendi aralarında paylaşmaya karar verdi. İngiltere temsilcisi Sör Mark Sykes ile Fransa temsilcisi Georges Picot arasında yapılan müzakereler sonucunda ortaya çıkan **gizli** Sykes-Picot Anlaşması, Mayıs 1916'da onaylandı. (Anlaşmanın içeriği, Ekim devriminin hemen ardından Sovyet hükümeti gizli diplomasiye karşı olduğu için, Dışişleri Halk Komiseri Trotskiy tarafından başka belgelerle birlikte açıklanacaktı.) Anlaşma, Ortadoğu olarak bilinen bölgeyi İngiltere ve Fransa arasında nüfuz bölgelerine bölüyor, Osmanlı'nın doğusunda, özellikle Ermeni'lerin yaşadığı toprakları da Rusya'ya veriyordu. Masa başında çizilen uyduruk sınırlarla yeni ülkeler ve bir "Ortadoğu" icat edilmişti!

Bundan bir yıl sonra Kasım 1917'de İngiltere hükümeti, Balfour Deklarasyonu adını taşıyan bir politika beyanıyla Filistin'de bir "Yahudi yurdunun oluşturulması"nu ilke olarak kabul ediyordu. Filistin'in 100

yıldır sürmekte olan esaretinin temel-leri de atılmıştı.

İşte Şerif Hüseyin İngiltere'nin himayesine, parasına, silahlarına, hatta birliklerine güvenerek 10 Haziran 1916'da isyan ettiğinde kendini ve Arap ulusunu bu ağına atıyordu.

Ulusal kahramanı Lawrence olanın başı beladan kurtulmaz!

Alman subaylarının komutasındaki Osmanlı ordusu ile İngiliz ve Fransız birliklerinin desteklediği Arap orduları 1918 sonbaharında Osmanlı mütarekeyi imzalayana kadar savaştılar. Ateşkes yapıldığında artık Araplar bugünkü Türkiye-Suriye sınırının burnunun dibindeki Halep'i bile ele geçirmişlerdi. Yani Osmanlı Ortadoğu'da askeri olarak yenilmişti.

Ama kazanan Araplar da olmadı. Suriye ve Lübnan Fransız "manda"sına verildi. Irak ve Ürdün'de Şerif'in iki oğlu kral ilan edildi, ama bu iki "krallık" sadece isim olarak bağımsız olan İngiliz sömürgeci olarak kaldı. Şerif Hüseyin ise İngilizlerle anlaşamadığı için 1931'de Ürdün'de sürgünde hicran içinde öldü!

Neden? Çünkü Şerif Hüseyin ve oğulları emperyalizme bütünüyle teslim olmuşlardı. Emperyalizmin himayesi, parası, silahları, birlikleriyle özgürlük kazanmaya çalışmanın sonu esaret olacaktır. Arapların Osmanlı'dan "bağımsızlığı"nın sağlanmasında en önemli rolü, Arap yarımadası, Filistin ve Suriye'de ünlü İngiliz subayı Lawrence, Irak'ta ise Gertrude Bell adlı bir kadın diplomat oynamıştır. Emperyalistin temsilcisinin önderliğinde "kurtuluş" bu kadar olur! Filistin 100 yıl sonra hâlâ bir sömürgeci!

Gerçek isyan 1919-1921

Arap halkının asıl isyanı 1919'da başlayıp yayılan isyan ve savaşlar dizisidir. 1919'dan 1921'e Mısır İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadele etmiştir. Emperyalizme karşı bu mücadele, 1919 yılında Arap yarımadasında, 1920 yılında ise Fransız emperyalizmine karşı Suriye ve Lübnan'da, Yahudi yerleşimcilere karşı Filistin'de, İngiliz emperyalizmine karşı Irak ve Ürdün'de büyük küçük isyanlar hâlinde ortaya çıkmıştır. Araplar, kendi kaderlerini emperyalizme bırakmanın hatasını neden sonra fark etmiştir yani. Ama maalesef çok geç! Bütün bu isyanlar yenilgiyle sonuçlanmıştır!

Ortadoğu bugün çok ağır koşullardan geçiyor. Bir yüzyıl sonra, bugünkü Ortadoğu düzeninin temelinde yatan emperyalizmi yeniden dost ve müttefik kabul ederek yürümek, tarihten hiçbir şey öğrenmemek olacaktır!

Dünya kazan devrim kepçe

Fransa işçi sınıfı 4 aydır mücadeleye devam ediyor

Polis saldırılarına, okulların kapanmasına ve işçilere karşı yürütülen basın kampanyasına rağmen, Fransız işçi sınıfının mücadele gücü bitmek tükenmek bilmedi. Temmuz'un ilk haftasına kadar her hafta Paris başta olmak üzere eylemler, eylemlere karşı ise polisin saldırıları devam etti.

14 Haziran günü, Fransa'nın en büyük işçi sendikaları konfederasyonları olan CGT ve FO'nun öncülüğünde tüm Fransa'dan gelen katılımcılarla Paris'te gerçekleştirilen eylemle, Fransa bir kez daha bir milyonun üzerinde eylemciyi sokaklarında gördü. CGT'nin tüm Fransa'dan kaldırdığı trenlerin yanı sıra, büyük bir kısmı çift katlı olan 350'den fazla otobüs, işçileri çeşitli Fransız şehirlerinden Paris'e taşıdı. Sendikaların 1,3 milyonluk bir katılım olduğunu tahmin ettiği eylem için Fransız polisinin açıkladığı sayı ise 75 bin. Polisin ve sendikaların birbirinden oldukça farklı sayılar açıklaması, her ne kadar bu durumda aradaki fark dudak uçuklatacak cinsten olsa da, alışılmadık bir durum değil. Garip olan ise polisin açıkladığı sayının, sendikaların diğer şehirlerden kaldırdığı otobüs ve trenlerle gelen işçilerin sayısının dahi altında kalması. Tabii bir de tek bir Paris işçisinin, Paris üniversitelerinden, liselerinden tek bir öğrencinin de bu eyleme katılmamış olması gerekiyor!

Eylem son haftalarda alışıldığı şekilde, başlamasından kısa süre sonra polisin saldırısına uğradı. Polisin saldırısı sonrası çok sayıda kişi yaralanırken, bir başka gelişme sayesinde Fransız burjuva basını polisin akıl almaz şiddetini göz ardı etmenin yolunu buldu. Hem Fransız basını hem de iktidardaki Sosyalist Parti ve diğer patron partileri tarafından sıkça dillendirilen "casseur" gruplar (kelime anlamı "kırıcı", bizde kullanılan provokatör lafı gibi düşünülebilir) meselesi tekrardan, en kötü hâliyle sahneye çık-

tı. Bazı gruplar tarafından kadın kuşakları dâhil küçük esnafın camları kırılırken özellikle bir çocuk hastanesinin taşlanması bütün eylemci kitlenin de tepkisini çekti. Hollande hükümeti bu gelişmeyi ileride eylemleri yasaklayabileceklerini açıklayarak, Yeni İş Yasası karşısında işçilerin eylemlerine saldırmak için bahane ederken, basın da bir hafta boyunca bunun dışında bir konu işlemedi. Paris sokaklarını dolduran yüzbinler gözmezdten gelip, tek konu "casseur" gruplar olurken, bu basın kampanyasına en güzel cevabı, çocuğu söz konusu hastanede yatan bir anne verdi. Eylemin ertesi gününe basına konuşan anne "Bir çocuk hastanesine saldırmak izah edilemeyecek kadar aptalca fakat bunu bahane ederek Yeni İş Yasası karşıtı hareketi terörize etmeye çalışması Hollande hükümetinin gerçek niyetini ortaya koyuyor" dedi.

Bu eylemin başarısı ile şaşalayan, devamının gelmesinden de çekinen Hollande hükümeti, Paris'te 23 Haziran'da gerçekleşecek eylemi, Fransa'da uzun yıllardır görülmeyen

bir uygulama ile yasaklamaya kalktı. Paris valiliği sendikalara yürümeme-yi, yalnızca bir alanda toplanmayı, yani fiili olarak eylemden vazgeçmeyi şart koşarken, sendikalar ise ne olursa olsun yürüyeceklerini söyleyerek cevap verdiler. Eylemden bir gün önce uzlaşma sağlandı ve eylem 1,5 kilometrelik komik denilebilecek kadar kısa bir mesafede gerçekleşti.

Bütün bu saldırılara, okulların kapanmasına ve işçilere karşı yürütülen basın kampanyasına rağmen, Fransız işçi sınıfının mücadele gücü ise bitmek tükenmek bilmedi. Temmuz'un ilk haftasına kadar her hafta Paris başta olmak üzere eylemler, eylemlere karşı polisin saldırıları devam etti. Hükümet ise eylemlerin etkisiyle Yeni İş Yasası'nın çeşitli kritik maddelerinden vazgeçerken, kendi saflarından gelen sarsıntılarında etkisi altında sarsılmaya başladı. Hükümetin düşürülmesi için bir güvenoyu yapılması için imza toplamaya başlayan iktidardaki Sosyalist Parti'nin "muhalif" milletvekili, gereken 58 imzayı yalnızca iki imza ile kaçırdılar.

Meksika: Sınıf kardeşlerimizin kanı döküldü, işçi sınıfının cevabı kitlesel eylemler ve grevler oldu

Meksika'nın güneyinde yer alan Oaxaca eyaletinde öğretmenler ciddi bir mücadele geleneğine sahip. Özellikle Meksika'nın en büyük öğretmen sendikası olan SNTE'nin (Sindicato Nacional de Trabajadores de la Educación, Ulusal Eğitim İşçileri Sendikası) içinde yer alan mücadeleci bir sendikal eğilim olan CNTE'nin (Coordinadora Nacional de Trabajadores de la Educación, Ulusal Eğitim İşçileri Koordinasyonu) şehirdeki eylemleri, 2005 ve 2006 yıllarında büyük bir işçi eylemleri dalgasının yolunu açmış, bu hareket ise daha sonradan "Oaxaca komünü" olarak anılmaya başlanmıştı.

Bir kez daha Oaxaca, Meksika'daki sınıf mücadelelerinin merkez üssü hâline gelmiş durumda. Öyleki, hükümetin geçirmeye çalıştığı neoliberal eğitim reformu karşısında Mayıs ayından beri devam eden eylemlerin Haziran ortasında ulaştığı güç ve işçi sınıfının, çoğunluğu yoksul köylü olan bölgedeki yerlilerle ittifak içinde masaya yumruğunu vurması TeleSUR adlı Latin Amerika televizyonuna "Yeni Oaxaca komünü mü geliyor?" manşetini attırmıştı. Hükümet CNTE'nin Oaxaca'daki ünlü 22 No'lu şubesinin iki liderini Haziran ayı içinde tutuklamış, banka hesaplarını dondurmuş, sendikayı suç örgütleriyle ilişkili göstermeye çalışmıştı. Bu saldırılara ve hükümetin geçirmek istediği neoliberal eğitim reformuna karşı öğretmenlerin Oaxaca eyaletinin genelinde, özellikle de fakir bir yerli kasabası olan Nochistlan'da yaptığı eylem-

lere, Meksika devleti eylemci öğretmenleri katlederek yanıt verdi. Dahası yolları kesen öğretmenlerin polis tarafından katledildiği haberleri gelirken, Meksika devleti polisin silah kullandığı iddialarını başlangıçta reddetti. İki kişinin öldüğü kesinleştiğinde bu sefer de ateş edenin polis olmadığını, polisin ateş ettiğini gösteren fotoğrafların eski bir tarihe ait olduğunu iddia etti. Halk isyanı sırasında Ali İsmail Korkmaz'ı katleden milislerini "kendi arkadaşları yapmıştır" diyerek aklamaya çalışan bir devleti görmüş Türkiye işçileri için ne kadar da tanıdık bir sahne!

Dört saat süren çatışmalar sırasında polisin açtığı ateş sonucu Meksika devletine göre 10, görgü tanıklarının aktardığına göre ise en az 13 öğretmen hayatını kaybetti. Meksika işçilerinin buna cevabı ise kitlesel eylemler ve grevler oldu. Oaxaca ve Chiapas eyaletleri başta olmak üzere yolların işgal edilerek kapatılması ülke geneline yayılırken, ülkenin başkenti olan Meksiko'da da öğretmenler 5 Temmuz'dan başlayarak süresiz genel grev çağrısında bulundular. Bu çağrıya yanıt veren 220.000 hemşire ve sağlık emekçisi de Meksiko'daki genel greve katılım gösterdi. Eylemler hızla büyürken Meksika İçişleri Bakanı Miguel Chong işçileri tehdit ederek, yolları kapatan işçiler için sürenin dolduğunu, Chiapas ve Oaxaca halkının gündelik hayatının aksamasına izin vermeyeceklerini söyledi. Meksika işçi sınıfı ise, sınıf kardeşlerinin kanını dökenlerle uzlaşmaya niyetli gözüküyor.

Brexit:

Avrupa Birliği'nde sonun başlangıcı

David Cameron hükümetinin, kendince Avrupa Birliği karşıtlarının blöfünü görmek için düzenleme kararı aldığı ve uzunca bir süre kendinden pek emin olduğu Birleşik Krallık'ın Avrupa Birliği üyesi olarak kalması ya da birliği terk etmesi için yapılan referandum, AB yanlılarının tarihi hezimetini sonuçlandı. Brexit olarak anılan bu referandumun sonucu, yalnızca İngiltere değil Birleşik Krallık'ın parçası olan Kuzey İrlanda Cumhuriyeti, İskoçya ve Galler'i de kapsıyor. Yani bugünlerde gündemde olan Avrupa Futbol Şampiyonası'na katılan üç ülke, turnuvaya AB üyesi olarak başlayıp, turnuvayı AB'den ayrılma kararı ile bitiriyor. Avrupa Birliği adlı emperyalist bloğun çöküşüne doğru atılan her adım, şüphe yok ki işçi sınıfının faydasına. Dahası, Brexit denilen bu referandumun sonuçları sadece

Avrupa Birliği'nin değil, bizzat Birleşik Krallık'ın dağılması dahi olabilir. Hatırlanabileceği üzere 2014 yılında, İskoçya'nın Birleşik Krallık'tan ayrılarak bağımsızlığını kazanması için bir referandum yapılmış, ayrılma yanlıları son haftaya kadar anketlerde önde görünürken, Avrupa Birliği İskoç halkını tabiri caizse tehdit edip, çıkmaları durumunda AB'ye tekrar girmelerinin mümkün olmayabileceğini söylemişti. Bu tehdidin de etkisiyle İskoç halkı son anda Birleşik Krallık'ta kalma kararı vermişti. Şimdi İskoç halkı, hem de Brexit referandumunda ağırlıklı

olarak AB'de kalma oyu kullanmasına rağmen, neredeyse Britanya'nın zoruyla AB'den çıkıyor. Bu gelişmenin üzerine İskoçya başbakanı hemen yeni bağımsızlık referandumunu çağrısında bulundu. Bu sefer İskoçya'nın bağımsızlıktan yana oy kullanması neredeyse kesin. Kuzey İrlanda da onlara katılırsa şaşırılmamak gerek! AB'den çıkış kararı tüm dünyayı şok ederken, olayı anlamak isteyenler çeşit çeşit siyasi analiz paralamaya başladı. Oysa cevap ayan beyan ortada, referandum sonuçlarının şehir şehir analizi gösteriyor ki Britanya işçi sınıfı oyunu çıkmaktan yana kullanmıştır. Son 35 yıldır kapitalizmin saldırıları ile yoksullaşan ve kapitalist piyasanın eline bırakılan işçi sınıfı intikamını, son on yılların en gözde emperyalist projesi olan AB'nin parçalanmasına gidebilecek ilk kıvılcımı çakarak almıştır.

Anti-emperyalist olmadan halkların kardeşliği savunulamaz!

Suriye’de, DAİŞ’in elinde tuttuğu Rakka ve Mıncıç’e yönelik askeri operasyonlarda, hâkim gücünü PYD/YPG’nin oluşturduğu Suriye Demokratik Güçleri ile ABD emperyalizminin başını çektiği koalisyon ortak hareket ediyor. Kürt halkının yurt savunması ve özgürlük mücadelesi hiç şüphesiz ki dün de haklıydı bugün de haklıdır. Kürt halkı Ortadoğu’nun en çok zulüm görmüş ve görmekte olan halklarından biridir. Ancak tüm bunlar dünyanın ve tabii ki Ortadoğu’nun en büyük gerici güçleriyle işbirliği yapmayı doğru ve meşru hâle getirir mi? Her samimi devrimci hareket bu sorunun cevabını ikirciksiz biçimde vermek zorundadır.

DAİŞ’in Kobani kuşatması, Kürt halkının kahraman direnişi sayesinde ama aynı zamanda da ABD’nin başını çektiği koalisyonun hava desteğinin eşliğinde kırılmıştı. O dönemde YPG yetkilisi Polat Can, ABD ile işbirliğinin düzeyini anlatmak için koalisyonun operasyon merkezinde temsilcilerinin bulunduğunu belirtiyordu. Kobani’yi DAİŞ çetelerinin katliamından kurtarmak şüphesiz ki son derece önemliydi. Ancak ABD emperyalizminin bir halkın mücadelesine karşılıksız destek verdiği görülmemiştir. Nitekim ABD, askeri desteğinin karşılığında Rojava’daki etkinliğini siyasi ve askeri düzeyde giderek arttırmıştı.

ABD emperyalizminin mevzi kazanmasının halklar açısından olumlu bir sonucu olamaz

Bugün Mıncıç ve Rakka operasyonlarında ABD’nin varlığı artık hava desteği ile sınırlı değildir. ABD özel kuvvetlerine ait askerlerin bölgedeki varlığı artık kimse için sır değil. Bizzat Suriye Demokratik Güçleri sözcülerinden Tackır Kobani sadece Rakka operasyonu için 250 ABD askerinin hava operasyonları ile koordinasyonu sağlamak ve eğitim vermek için Rojava’ya geldiğini açıkladı. PYD Eşbaşkanı Salih Müslim ise Lübnan’ın El-Hayat gazetesine verdiği demeçte ABD’nin bölgede 3 askeri üssünün bulunduğunu açıkladı.

Tablo açıktır. Kuşatılmış bir halkın yurt savunmasını suis-timal eden ABD emperyalizmi adım adım bölgeye yerleşmiştir. ABD’nin yerleştiği bölge tarihsel açıdan hiçbir askeri varlığının olmadığı, siyasi etkisinin ise nispeten marjinal düzeyde kaldığı topraklardır. ABD emperyalizminin askeri ve siyasi mevzi kazanmasının bölge ve dünya halkları açısından olumlu sonuçlar getirmesi düşünülemez.

ABD dünyanın barbarlık, katliam ve terörizm merkezidir

Bugün DAİŞ barbarlığı dolayısıyla ABD’ye hayırhah bakılması söz konusu olamaz. ABD’nin Irak işgali bir buçuk milyon insanın katledilmesine yol açtı. Bugün dünya üzerinde Yugoslavya’nın parçalanmasından Afganistan’ın işgaline oradan Libya’ya ve Suriye’ye ABD emperyalizminin ortaya koyduğu barbarlık düzeyiyle yarışabilecek ne bir örgüt ne de bir devlet bulunamaz. Tüm bunların yanında ABD emperyalizminin Suriye’nin mezhep savaşına sürüklenmesinde birinci dereceden sorumlu olduğu, tekkirici mezhepçi çeteleri besleyip semirttiği sır değildir. DAİŞ’in üzerinde serpiliş güçlendiği zemini yaratan bizzat ABD emperyalizminin kendisidir. Bugün DAİŞ’i bahane ederek bölgede mevzi üstüne mevzi elde eden İncirlik üssünü aktif şekilde kullanmaya başlayan, Rojava’da üs kuran da yine ABD’dir. ABD, gericiliği ve barbarlığı bölgesel değil küresel boyutta olan nükleer bir emperyalist güçtür. ABD dünyanın barbarlık, katliam ve terörizm merkezidir.

Emperyalist güçlerle işbirliği yapanlar hep ağır bedeller ödedi

Emperyalist güçlerle geçici işbirliklerinden, taktiksel olarak ABD ile yan yana düşmekten hiçbir koşulda zarar gelmeyeceğini düşünmek de tarihin acı deneyimlerinden ders çıkarmamak ve bu yüzden halkların karşılaşacağı yeni felaketlerden sorumlu olmak anlamına gelir. 1981’de ABD ile işbirliği yaparak İran’a saldıran Irak diktatörü Saddam Hüseyin’in kendisi 1991’de ve 2003’te ülkesini ABD askeri saldırısından ve işgalinden koruyamadı. Afganistan’da 1980’li yıllarda ABD’nin silahları ve ABD özel kuvvetlerinin verdiği eğitim ile Sovyetlere karşı savaşan Taliban da 2001’de aynı akıbetle karşı karşıya geldi. Menderes’in iktidarında ABD emperyalizmine asker olan Türkiye, NATO’ya girdi ve Türkiye halkı tüm bunların karşılığını emperyalizmin daha fazla boyunduruğuna girmekle, 60’lı ve 70’li yıllardaki tüm ilerici hareketlerin CIA destekli faşist çetelerin katliamları ve NATO ordusu TSK’nın darbeleriyle ezilmesiyle ödedi.

ABD, Kürt halkına özgürlük değil esaret getirmiştir

Kürt halkı açısından baktığımızda da durum hiç farklı değildir. Mesud Barzani’nin babası Mustafa Barzani, 1970’li yıllarda

ABD’nin ve onun müttefiki İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi’nin desteğine güvenerek Saddam Hüseyin’e karşı mücadele etmeye girişmiş, ama 1975’te İran Irak ile anlaşınca ortada kalıvermişti. Bundan kısa süre sonra, 1988’de, Saddam, Kürt halkını, kadın çocuk demeden Halepçe’de kimyasal silahlarla katlettiğinde İran-Irak savaşı henüz bitmemişti ve katil Saddam Hüseyin ABD emperyalizminin müttefikiydi. ABD bu katliama ortak oldu. Zehirli gazı ise Saddam’a Almanya veriyordu! ABD, Irak’ı işgal ettikten sonra kendi güdümünde kurduğu işgal mahkemesinde sözde Saddam Hüseyin’i yargıladı ve Saddam Halepçe katliamından hüküm giymeden Şiilere yönelik Duceyl katliamından suçlanarak idam edildi. Arap milliyetçisi Saddam rejiminin zehirli gazlarla katlettiği Kürt halkı, Irak’ı ABD’ye karşı savunmak için istekli olmadı. Kürt milliyetçi liderleri Barzani ve Talabani ise düpedüz emperyalizmin Irak’ı işgaline Kuzey cephesini açarak ortak oldu. Emperyalizmin elinde paramparça olan Irak’ta Kürtlere sözüm ona bir özerk bölge verildi. Kürt milliyetçi liderlerinin emperyalizme hizmeti fırsatların değerlendirilmesi ve ezilen Kürt halkına bir statü kazandırılması adı altında meşrulaştırılmaya çalışıldı. Oysa hiçbir millet başka bir milletin esareti pahasına özgür olamaz. Nitekim Barzani’nin hâkimiyetindeki Kürdistan Bölgesel Yönetimi de yıllarca Kürt halkını ezen sömürgeci iktidarların başlıca müttefiki olmuştur. Barzani’nin iktidarı varlığını sadece Arap halklarının emperyalizm tarafından ezilmesinin değil, Kürt nüfusunun çoğunluğunun da Türkiye’nin baskıcı iktidarlarının mezalimi altında yaşamasının pahasına sürdürmüştür. Aynı Barzani, Rojava DAİŞ kuşatması altında iken bölgeye yardım gitmesini engelleyen kişidir. ABD’nin Barzani’ye verdiği desteğin Kürt halkına özgürlük değil esaret getirdiği ortadadır.

Bugün de yaşananlar hiç farklı değil. Bir yandan PYD ve YPG yetkilileri en üst düzeyden ABD lehine açıklamalar yapıyor. ABD ile kurdukları ilişkinin ne kadar kuvvetli olduğunu söyleyerek övünüyorlar. ABD emperyalizminin askeri şefine plaket veriyorlar. PYD Eşbaşkanı Salih Müslim ABD’nin Rojava’daki üslerinden bahsederken Washington’a ne kadar güvendiklerini ekleme ihtiyacı duyuyor. Ancak unutuyorlar. Belki Suriye Demokratik Güçleri ABD bombalarının eşliğinde ilerliyor ama Nusaybin, Suruç, Cizre ve Yüksekova da aynı ABD’nin onayı ile yerle bir ediliyor. Kürt halkı-

nın bu yıkıma ne kadar büyük bir öfke duyduğu ortada. Dondurucuda saklanan çocuk cenazelerinin, keskin nişancılar yüzünden sokağın ortasında kalan cenazelerin, bodrumda yakılan insanların anısı hâlâ tazedir ve Kürt halkının zihninden yıllar boyu silinmesi olanaksızdır. Tüm bunlar yaşanırken ABD’nin resmi sözcülerinden tek bir ortak açıklamadan başka hiçbir şey duyulmamıştır: “Türkiye’nin kendini savunma hakkını destekliyoruz!”

7 Haziran seçimleri sonrasında İncirlik Üssü’nün ABD uçaklarına açılması ile Kürt illerinde savaşın yeniden yükselmesinin ilişkili olduğunu görmemek olur mu? Kobani kuşatması sırasında Kürt hareketine dört parçadaki faaliyetlerine son vererek Rojava’ya geçme önerisi yapan ABD’nin Türkiye’nin yürüttüğü savaşı desteklediği, bu yüzden TSK’nın Suriye’de yapamadığı sınır ötesi hava harekâtlarını Kuzey Irak’ta ABD gözetiminde rahatlıkla yapabildiği açık değil mi? ABD ile işbirliğinin sadece bölge halklarının menfaati açısından değil Kürt halkının çıkar ve menfaatleri açısından da mazur görülmesinin mümkün olmadığı ortadadır.

Avrupa emperyalizmi de ABD emperyalizmi kadar düşmandır

Sadece ABD emperyalizminin değil Avrupa emperyalizminin de konumu aynıdır. ABD askerlerinden sonra Fransız askerlerinin de Rojava’da boy göstermesi bölge halkları açısından hiç de iyi bir haber değildir. Avrupalılar, ABD gelmeden önce bölgeyi sömürgeleştirmişlerdi. Özellikle Fransız emperyalizmi kendi mandası altında Suriye’yi mezhepsel temelde bölen güçtür. Bu emperyalist katillerin Suriye’ye, Kürt halkına, Ortadoğu’ya sömürü ve katliamdan başka vereceği hiçbir şey yoktur.

Sosyalistler reflekslerini kaybetmemeli, anti-emperyalist ve enternasyonalist geleneğe sahip çıkmalıdır

Milliyetçilik, ümmetçilik ve mezhepçiliğin Ortadoğu halkları açısından hiçbir fayda getirmeyeceğinin en acı ve kanlı sonuçlarını yaşadığımız bir dönemden geçiyoruz. Arap milliyetçiliği, bırakın daha geniş bir Arap birliğini, ne Irak’ı ne de Suriye’yi bir arada tutamadı. Ümmetçilik, Müslümanları birleştirme ülküsünü bile gerçekleştirmedi. Mezhep savaşlarında ülkeleri ve halklarını paramparça etti. Tüm bu akımlar şu ya da bu aşamada emperyalistlerle

taktiksel ya da stratejik ilişkiler içine girmekte sakinca görmediler. Her seferinde de halkların başına yeni çoraplar örülmesine ortak oldular.

Oysa başka bir alternatif var. Hem halkların kardeşliğini savunan hem de emperyalizme karşı amansız ve uzlaşmaz bir mücadele yürüten güçlü bir sosyalist gelenek mevcut bu topraklarda. Bu topraklar Deniz Gezmişler’in, Sinan Cemgiller’in, Mahir Çayanlar’ın, İbrahim Kaypakayalar’ın topraklarıdır. Bu liderlerin takipçisi olan sosyalist hareketlerin emperyalistlerle askeri işbirliğini sorgulaması, ona yeni mevziler kazandırmaktan uzak durma konusunda titizlenmesi tarihi bir sorumluluk ve siyasi bir görevdir.

Kürt hareketinin geleneğinde de hatırı sayılır bir anti-emperyalist damar mevcuttur. Avrupa’ya, NATO’yu bölgede aktif rol oynamaya davet eden, ABD’den barış için arabuluculuk talep eden Kürt hareketi liderleri yanlış yapıyorlar. HDP çatısı altında olup da bu politikalara itiraz etmeyen sol güçler bu yanlışta da ortak oluyorlar. Tayyip Erdoğan’ı bir gün Merkel’e ertesi gün Brüksel’e şikâyet ederek sonuç almaya çalışanlar sadece boşa kürek çekmiyor, halkın bilincini de bulandırıyorlar. Anti-emperyalist reflekslerini yitiren sosyalistler, belki de farkında olmadan ve istemeden, Rojava’da çarpışan sosyalist gençlerin de güvenliğini ve geleceğini tehlikeye atıyorlar. Zira sosyalistlerin bulunduğu siper sızmış ya da yerleştirilmiş her emperyalist devlet askeri, sosyalist savaşçının arkasını kollayan müttefik değil ilk fırsatta onu arkadan vurmaya hazır bir düşmandır. Sosyalistler Denizler’in, Mahirler’in, İbrahimler’in anti-emperyalist geleneğini bir an için unutabilirler. Ama emperyalistler, 6. Filo’yu, Komer’in arabasını, Denizler’in bastığı Amerikan üssünü asla ama asla unutmazlar.

O hâlde bu topraklarda derin kökleri olan enternasyonalist ve anti-emperyalist geleneğe yaslanarak yürümekten başka yol yoktur. Aynı anda hem emperyalizme karşı uzlaşmaz bir mücadele vermek hem de halkların kardeşliğini savunmak mümkündür. Dahası emperyalizme karşı mücadele etmeden tutarlı biçimde halkların kardeşliğini savunmak olanaksızdır.

Kürt halkının geleceği, Türkiye ve Ortadoğu işçi sınıfı ile yoksul köylülüğü ve başta Filistinliler olmak üzere bütün ezilenlerle ortak mücadeleden geçiyor.

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
8 Temmuz 2016